

DIRECTIVA 2011/16/UE A CONSILIULUI

din 15 februarie 2011

privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare
a Directivei 77/799/CEE

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

(1) Prezenta directivă prevede normele și procedurile conform cărora statele membre cooperează între ele în vederea realizării unui schimb de informații care este în mod previzibil relevant pentru administrarea și aplicarea legilor interne ale statelor membre în privința taxelor și impozitelor menționate la articolul 2.

(2) De asemenea, prezenta directivă prevede dispoziții pentru schimbul de informații prin mijloace electronice, menționat la alineatul (1), precum și norme și proceduri conform cărora statele membre vor coopera cu Comisia pe teme de coordonare și evaluare.

(3) Prezenta directivă nu afectează aplicarea în statele membre a normelor privind asistența reciprocă în materie penală. De asemenea, prezenta directivă nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligații a statelor membre în temeiul altor instrumente juridice, inclusiv acorduri bilaterale sau multilaterale, în ceea ce privește cooperarea administrativă extinsă.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică tuturor tipurilor de taxe și impozite percepute de către sau în numele unui stat membru sau al subdiviziunilor teritoriale sau administrative ale acestuia, inclusiv autoritățile locale.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), prezenta directivă nu se aplică taxei pe valoarea adăugată și nici taxelor vamale sau accizelor care fac obiectul unei alte legislații a Uniunii privind cooperarea administrativă dintre statele membre. Prezenta directivă nu se aplică nici contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială plătibile statului membru, unei subdiviziuni a acestuia sau instituțiilor de securitate socială de drept public.

(3) Taxele și impozitele, astfel cum sunt menționate la alineatul (1), nu se interpretează în niciun caz ca incluzând:

- (a) taxele, cum ar fi cele pentru certificate și alte documente emise de autoritățile publice; sau
- (b) contribuțiile de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilitățile publice.

(4) Prezenta directivă se aplică taxelor și impozitelor menționate la alineatul (1), percepute în cadrul teritoriului unde tratatele sunt aplicabile în temeiul articolului 52 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

▼ B*Articolul 3***Definiții**

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „autoritate competentă” a unui stat membru înseamnă autoritatea care a fost desemnată ca atare de către statul membru respectiv. Atunci când acționează în temeiul prezentei directive, biroul central de legătură, un departament de legătură sau un funcționar competent este considerat, de asemenea, autoritate competentă prin delegare, conform articolului 4;
2. „birou central de legătură” înseamnă biroul care a fost desemnat ca fiind responsabilul principal pentru contactele cu alte state membre în domeniul cooperării administrative;
3. „departament de legătură” înseamnă orice birou, altul decât biroul central de legătură, care a fost astfel desemnat în vederea schimbului direct de informații în temeiul prezentei directive;
4. „funcționar competent” înseamnă orice funcționar care este autorizat să facă schimb direct de informații în temeiul prezentei directive;
5. „autoritate solicitantă” înseamnă biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar competent al unui stat membru care înaintează o cerere de asistență în numele autorității competente;
6. „autoritate solicitată” înseamnă biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar competent al unui stat membru care primește o cerere de asistență în numele autorității competente;
7. „anchetă administrativă” înseamnă toate controalele, verificările și alte acțiuni întreprinse de statele membre în exercitarea atribuțiilor lor, în scopul asigurării aplicării corecte a legislației fiscale;
8. „schimb de informații la cerere” înseamnă schimbul de informații efectuat pe baza unei cereri adresate de statul membru solicitant statului membru solicitat într-un caz specific;

▼ M3

9. „schimb automat” înseamnă:

▼ M5

- (a) în sensul articolului 8 alineatul (1) și al articolelor 8a, 8aa și 8ab, comunicarea sistematică de informații predefinite către alt stat membru, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite. În sensul articolului 8 alineatul (1), trimiterea la informațiile disponibile se referă la informații din dosarele fiscale ale statului membru care comunică informațiile respective, care pot fi accesate în conformitate cu procedurile de colectare și de procesare a informațiilor din acel stat membru;

▼ M3

- (b) în sensul articolului 8 alineatul (3a), comunicarea sistematică a informațiilor predefinite referitoare la rezidenții din alte state membre către statul membru de rezidență relevant, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite;

▼ M5

- (c) în sensul celorlalte dispoziții din prezenta directivă în afara articolului 8 alineatele (1) și (3a) și a articolelor 8a, 8aa și 8ab, comunicarea sistematică de informații predefinite prevăzută la literele (a) și (b) de la prezentul punct.

▼ M3

► **M5** În sensul articolului 8 alineatele (3a) și (7a), al articolului 21 alineatul (2), al articolului 25 alineatele (2) și (3) și al anexei IV, cuvintele cu inițială majusculă au înțelesul corespunzător definițiilor prevăzute în anexa I. ◀ În contextul articolului 8aa și al anexei III, orice termen scris cu inițială majusculă are sensul atribuit conform definițiilor corespunzătoare prevăzute în anexa III;

▼ B

10. „schimb spontan” înseamnă comunicarea nesistematică, în orice moment și fără o cerere prealabilă, a unor informații către un alt stat membru;
11. „persoană” înseamnă:
 - (a) o persoană fizică;
 - (b) o persoană juridică;
 - (c) atunci când legislația în vigoare prevede acest lucru, o asociație de persoane căreia îi este recunoscută capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statutul de persoană juridică; sau
 - (d) orice altă construcție juridică, indiferent de natura sau forma acesteia, fie că are sau nu personalitate juridică, care deține sau gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe sau impozite care fac obiectul prezentei directive;
12. „prin mijloace electronice” înseamnă prin utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, și stocarea datelor, și prin utilizarea transmisiei prin fir, a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;
13. „rețea CCN” înseamnă platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (CCN) dezvoltată de Uniune pentru a asigura toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal;

▼ M2

14. „decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră” înseamnă orice acord, comunicare sau orice alt instrument sau acțiune cu efecte similare, inclusiv o decizie emisă, modificată sau reînnoită în contextul unui audit fiscal și care îndeplinește următoarele condiții:
 - (a) este emisă, modificată sau reînnoită de către sau în numele guvernului sau al autorității fiscale a unui stat membru sau de către subdiviziunile teritoriale sau administrative ale statului membru, inclusiv autoritățile locale, indiferent dacă aceasta este efectiv utilizată;
 - (b) este emisă, modificată sau reînnoită la adresa unei anumite persoane sau a unui anumit grup de persoane și pe care această persoană sau acest grup de persoane are dreptul să se bazeze;
 - (c) se referă la interpretarea sau aplicarea unei dispoziții legale sau administrative privind administrarea sau aplicarea normelor legale naționale referitoare la impozitele din statul membru sau din subdiviziunile teritoriale sau administrative ale statului membru, inclusiv autoritățile locale;
 - (d) se referă la o tranzacție transfrontalieră sau la întrebarea dacă activitățile desfășurate de o persoană într-o altă jurisdicție generează sau nu un sediu permanent; și

▼ M2

- (e) este luată anterior tranzacțiilor sau activităților dintr-o altă jurisdicție care au potențialul de a genera un sediu permanent sau anterior depunerii declarației fiscale pentru perioada în care a avut loc tranzacția sau seria de tranzacții sau activități.

Tranzacțiile transfrontaliere pot include, fără a se limita la acestea, realizarea de investiții, furnizarea de bunuri, servicii, finanțare sau utilizarea unor active corporale sau necorporale și nu trebuie neapărat să implice în mod direct persoana căreia i se adresează decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră;

15. „acord prealabil privind prețul de transfer” înseamnă orice acord, comunicare sau orice alt instrument sau acțiune cu efecte similare, inclusiv unul (una) emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) în contextul unui audit fiscal și care îndeplinește următoarele condiții:

- (a) este emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) de către sau în numele guvernului sau al autorității fiscale din unul sau mai multe state membre, inclusiv al oricărei subdiviziuni teritoriale sau administrative din acestea, inclusiv autorități locale, indiferent dacă acesta (aceasta) este efectiv utilizat(ă);
- (b) este emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) la adresa unei anumite persoane sau a unui grup de persoane și pe care această persoană sau grup de persoane are dreptul să se bazeze; și
- (c) stabilește, anterior tranzacțiilor transfrontaliere între întreprinderi asociate, un set corespunzător de criterii pentru stabilirea prețurilor de transfer pentru aceste tranzacții sau determină atribuirea profiturilor către un sediu permanent.

Întreprinderile sunt întreprinderi asociate atunci când o întreprindere participă direct sau indirect la conducerea, la controlul sau la capitalul unei alte întreprinderi sau când aceleași persoane participă direct sau indirect la conducerea, la controlul sau la capitalul întreprinderilor.

Prețurile de transfer sunt prețurile la care o întreprindere transferă bunuri corporale și necorporale sau oferă servicii întreprinderilor asociate, iar „stabilirea prețurilor de transfer” se interpretează în consecință;

16. în sensul punctului 14, „tranzacție transfrontalieră” înseamnă o tranzacție sau o serie de tranzacții în care:

- (a) nu toate părțile la tranzacție sau la seria de tranzacții au rezidența fiscală în statul membru care emite, modifică sau reînnoiește decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră;
- (b) oricare dintre părțile la tranzacție sau la seria de tranzacții are în același timp rezidența fiscală în mai mult de o jurisdicție;
- (c) una dintre părțile la tranzacție sau la seria de tranzacții își desfășoară activitatea într-o altă jurisdicție prin intermediul unui sediu permanent și tranzacția sau seria de tranzacții constituie o parte sau totalitatea activității la sediul permanent. O tranzacție sau o serie de tranzacții transfrontaliere include, de asemenea, măsurile luate de către o persoană în ceea ce privește activitățile comerciale din altă jurisdicție pe care persoana respectivă le desfășoară prin intermediul unui sediu permanent; sau

▼ M2

(d) tranzacțiile sau seriile de tranzacții respective au un impact transfrontalier.

În sensul punctului 15, „tranzacție transfrontalieră” înseamnă o tranzacție sau o serie de tranzacții care implică întreprinderi asociate care nu își au toate rezidența fiscală pe teritoriul aferent unei singure jurisdicții sau o tranzacție sau o serie de tranzacții care au un impact transfrontalier;

17. în sensul punctelor 15 și 16, „întreprindere” înseamnă orice formă de desfășurare a unei activități comerciale;

▼ M5

18. „modalitate transfrontalieră” înseamnă o modalitate care implică fie mai mult de un stat membru, fie un stat membru și o țară terță, dacă este îndeplinită cel puțin una din următoarele condiții:

(a) nu toți participanții la modalitate sunt rezidenți în scopuri fiscale în aceeași jurisdicție;

(b) unul sau mai mulți participanți la modalitate au în același timp rezidența fiscală în mai mult de o jurisdicție;

(c) unul sau mai mulți participanți la modalitate desfășoară o activitate economică în altă jurisdicție prin intermediul unui sediu permanent situat în jurisdicția respectivă, iar modalitatea constituie totalitatea sau o parte a activității aceluși sediu permanent;

(d) unul sau mai mulți participanți la modalitate desfășoară o activitate într-o altă jurisdicție fără a avea rezidența fiscală sau fără a institui un sediu permanent în acea jurisdicție;

(e) o astfel de modalitate are un posibil impact asupra schimbului automat de informații sau a identificării beneficiarilor reali.

În sensul punctelor 18-25 din prezentul articol, al articolului 8ab și al anexei IV, o modalitate include de asemenea o serie de modalități. O modalitate poate cuprinde mai multe etape sau părți;

19. „modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării” înseamnă orice modalitate transfrontalieră care cuprinde cel puțin unul dintre semnele distinctive stabilite în anexa IV;

20. „semn distinctiv” înseamnă o caracteristică sau o însușire a unei modalități transfrontaliere care prezintă un indiciu al unui potențial risc de evitare a obligațiilor fiscale, astfel cum este menționată în anexa IV;

21. „intermediar” înseamnă orice persoană care proiectează, comercializează, organizează, pune la dispoziție în vederea implementării sau gestionează implementarea unei modalități transfrontaliere care face obiectul raportării.

De asemenea, înseamnă orice persoană care, având în vedere faptele și circumstanțele relevante și pe baza informațiilor disponibile, a cunoștințelor de specialitate relevante și a înțelegerii necesare pentru furnizarea acestor servicii, știe sau ar fi rezonabil de așteptat să știe că s-a angajat să furnizeze, direct sau prin intermediul altor persoane, ajutor, asistență sau consiliere cu privire la proiectarea, comercializarea, organizarea, punerea la dispoziție în vederea implementării sau gestionarea implementării unei modalități transfrontaliere care face obiectul raportării. Orice persoană are dreptul să furnizeze dovezi că nu a știut și nu ar fi fost rezonabil

▼ M5

de așteptat să știe că a fost implicată într-o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării. În acest scop, persoana respectivă se poate raporta la toate faptele și circumstanțele relevante, la informațiile disponibile, precum și la cunoștințele sale de specialitate relevante și la capacitatea sa de înțelegere.

Pentru a fi un intermediar, o persoană trebuie să îndeplinească cel puțin una din următoarele condiții suplimentare:

- (a) să fie rezidentă în scopuri fiscale într-un stat membru;
 - (b) să aibă un sediu permanent într-un stat membru prin intermediul căruia să fie furnizate serviciile legate de modalitatea în cauză;
 - (c) să fie constituită într-un stat membru sau să fie reglementată de legislația unui stat membru;
 - (d) să fie înregistrată într-o asociație profesională legată de servicii juridice, fiscale sau de consultanță într-un stat membru;
22. „contribuabil relevant” înseamnă orice persoană căreia i se pune la dispoziție o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării în vederea implementării sau care este pregătită să implementeze o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării sau care a implementat prima etapă a unei astfel de modalități;
23. în sensul articolului 8ab, „întreprindere asociată” înseamnă o persoană care este legată de altă persoană cel puțin în unul din următoarele moduri:
- (a) o persoană participă la gestionarea unei alte persoane prin faptul că se află în poziția de a exercita o influență semnificativă asupra celeilalte persoane;
 - (b) o persoană participă la controlul asupra unei alte persoane printr-o participație care depășește 25 % din drepturile de vot;
 - (c) o persoană participă la capitalul unei alte persoane printr-un drept de proprietate care, direct sau indirect, depășește 25 % din capital;
 - (d) o persoană are dreptul să primească 25 % sau mai mult din profitul unei alte persoane.

Dacă mai multe persoane participă, astfel cum se menționează la literele (a)-(d), la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul aceleiași persoane, toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

Dacă aceleași persoane participă, astfel cum se menționează la literele (a)-(d), la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul mai multor persoane, toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

În sensul prezentului punct, o persoană care acționează împreună cu o altă persoană în ceea ce privește drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului unei entități este considerată deținătoare a unei participații la toate drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului a entității respective care sunt deținute de cealaltă persoană.

▼ M5

În cazul participațiilor indirecte, îndeplinirea cerințelor de la litera (c) se stabilește prin înmulțirea ratelor de participație pe nivelurile succesive. Se consideră că o persoană care deține mai mult de 50 % din drepturile de vot deține 100 % din drepturile de vot.

O persoană fizică, soțul său/soția sa și descendenții sau ascendenții direcți sunt considerați o singură persoană;

24. „modalitate comercializabilă” înseamnă o modalitate transfrontalieră care este proiectată, comercializată, pregătită pentru implementare sau pusă la dispoziție în vederea implementării, fără a fi necesară o personalizare substanțială a acesteia;
25. „modalitate ad-hoc” înseamnă orice modalitate transfrontalieră care nu este o modalitate comercializabilă.

▼ B*Articolul 4***Organizare**

(1) Fiecare stat membru informează Comisia, în termen de o lună începând cu 11 martie 2011, cu privire la autoritatea competentă pe care o desemnează în temeiul prezentei directive și informează Comisia fără întârziere cu privire la orice eventuală schimbare a acesteia.

Comisia pune aceste informații la dispoziția celorlalte state membre și publică lista autorităților statelor membre în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Autoritatea competentă desemnează un singur birou central de legătură. Autoritatea competentă este responsabilă de informarea Comisiei și a celorlalte state membre cu privire la acesta.

Biroul central de legătură poate fi desemnat, de asemenea, responsabil de contactele cu Comisia. Autoritatea competentă este responsabilă de informarea Comisiei cu privire la acest lucru.

(3) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru poate desemna departamente de legătură cu competențe repartizate conform legislației sau politicii sale naționale. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista departamentelor de legătură și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei.

(4) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru poate desemna funcționari competenți. Biroul fiscal de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista acestor funcționari competenți și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei.

(5) Funcționarii implicați în cooperarea administrativă în temeiul prezentei directive sunt considerați, în orice situație, ca fiind funcționari competenți în acest sens, în conformitate cu condițiile prevăzute de autoritățile competente.

(6) Atunci când un departament de legătură sau un funcționar competent trimite sau primește o cerere sau un răspuns la o cerere de cooperare, acesta informează biroul central de legătură din statul său membru, conform procedurilor prevăzute de acesta din urmă.

▼B

(7) Atunci când un departament de legătură sau un funcționar competent primește o cerere de cooperare care necesită o acțiune în afara competenței care i-a fost repartizată conform legislației sau politicii naționale a statului său membru, el transmite fără întârziere această cerere biroului central de legătură al statului său membru și informează autoritatea solicitantă. Într-un astfel de caz, perioada prevăzută la articolul 7 începe în ziua următoare transmiterii cererii de cooperare către biroul central de legătură.

CAPITOLUL II

SCHIMBUL DE INFORMAȚII

SECȚIUNEA I

*Schimbul de informații la cerere**Articolul 5***Procedura aplicabilă schimbului de informații la cerere**

La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată comunică autorității solicitante orice informații la care se face referire la articolul 1 alineatul (1) pe care le deține sau pe care le obține în urma anchetelor administrative.

*Articolul 6***Anchete administrative**

(1) Autoritatea solicitată asigură efectuarea oricăror anchete administrative necesare pentru a obține informațiile menționate la articolul 5.

(2) Cererea menționată la articolul 5 poate conține solicitarea motivată a unei anchete administrative specifice. În cazul în care autoritatea solicitată decide că nu este necesară nicio anchetă administrativă, aceasta comunică de îndată autorității solicitante motivele acestei decizii.

(3) Pentru a obține informațiile solicitate sau a efectua ancheta administrativă cerută, autoritatea solicitată urmează aceleași proceduri ca atunci când acționează din proprie inițiativă sau la cererea unei alte autorități din statul său membru.

(4) Atunci când autoritatea solicitantă i-o solicită în mod expres, autoritatea solicitată transmite documente originale, cu condiția ca acest lucru să nu contravină dispozițiilor în vigoare în statul membru al autorității solicitate.

*Articolul 7***Termene**

(1) Autoritatea solicitată furnizează informațiile prevăzute la articolul 5 în cel mai scurt timp posibil și în termen de cel mult șase luni de la data primirii cererii.

Cu toate acestea, în cazul în care autoritatea solicitată deține deja informațiile cerute, transmiterea acestora se face în termen de două luni de la data respectivă.

▼B

- (2) Pentru anumite cazuri speciale, autoritatea solicitantă și cea solicitată pot conveni asupra unor termene diferite de cele prevăzute la alineatul (1).
- (3) Autoritatea solicitată confirmă autorității solicitante, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea unei cereri fără întârziere și, în orice caz, în termen de cel mult șapte zile lucrătoare de la primire.
- (4) În termen de o lună de la primirea cererii, autoritatea solicitată notifică autorității solicitante orice nereguli ale cererii, precum și nevoia unor eventuale informații suplimentare. Într-un astfel de caz, termenele prevăzute la alineatul (1) se calculează din ziua următoare celei în care autoritatea solicitată primește informațiile suplimentare necesare.
- (5) În cazul în care autoritatea solicitată nu este în măsură să răspundă în termenul stabilit, aceasta notifică autorității solicitante fără întârziere și, în orice caz, în termen de trei luni de la primirea cererii, motivele nerespectării termenului și data la care consideră că va fi în măsură să ofere un răspuns.
- (6) În cazul în care autoritatea solicitată nu se află în posesia informațiilor solicitate și nu este în măsură să răspundă sau refuză să răspundă unei cereri de informații din motivele prevăzute la articolul 17, aceasta notifică autorității solicitante motivele sale fără întârziere și, în orice caz, în termen de o lună de la data primirii cererii.

*SECȚIUNEA II**Schimbul automat obligatoriu de informații**Articolul 8***Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații**

(1) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru comunică autorității competente a oricărui alt stat membru, prin schimb automat, informațiile referitoare la perioadele de impozitare începând din 1 ianuarie 2014, care sunt disponibile cu privire la rezidenții din acel stat membru și la următoarele categorii specifice de venituri și de capital, astfel cum sunt acestea înțelese în temeiul legislației naționale a statului membru care comunică informațiile:

(a) venituri din muncă;

▼C1

(b) remunerații și alte beneficii plătite administratorilor și altor persoane asimilate acestora;

▼B

(c) produse de asigurări de viață neacoperite de alte instrumente juridice ale Uniunii, în cazul schimbului de informații sau al altor măsuri similare;

(d) pensii;

(e) proprietatea asupra bunurilor imobile și venituri din bunuri imobile.

(2) Înainte de 1 ianuarie 2014, statele membre informează Comisia cu privire la categoriile enumerate la alineatul (1) referitor la care au informații disponibile. Acestea informează Comisia cu privire la orice modificări ulterioare care au fost aduse.

▼ **M1**

(3) Autoritatea competentă a unui stat membru poate indica autorității competente a oricărui alt stat membru faptul că nu dorește să primească informații referitoare la una sau mai multe dintre categoriile de venituri și de capital menționate la alineatul (1). De asemenea, statul membru respectiv informează Comisia în acest sens.

Un stat membru poate fi considerat drept stat care nu dorește să primească informații în conformitate cu alineatul (1) în cazul în care nu informează Comisia despre oricare dintre categoriile cu privire la care posedă informații disponibile.

(3a) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune Instituțiilor sale Financiare Raportoare să aplice normele de raportare și de ► **C2** diligență fiscală ◀ incluse în anexele I și II și să asigure punerea în aplicare eficace și respectarea acestor norme în conformitate cu secțiunea IX din anexa I.

În temeiul normelor de raportare și de ► **C2** diligență fiscală ◀ aplicabile, prevăzute în anexele I și II, autoritatea competentă a fiecărui stat membru comunică autorității competente din orice alt stat membru, prin intermediul schimbului automat, în termenul prevăzut la alineatul (6) litera (b), următoarele informații aferente perioadelor impozabile care încep la 1 ianuarie 2016 referitoare la un Cont care face obiectul raportării:

- (a) numele, adresa, numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF), precum și data și locul nașterii (în cazul unei persoane fizice) ale fiecărei Persoane care face obiectul raportării și care este Titular de cont al contului respectiv și, în cazul unei Entități care este Titular de cont și care, după aplicarea normelor de ► **C2** diligență fiscală ◀ prevăzute în anexe, este identificată ca având una sau mai multe Persoane care exercită controlul și care este o Persoană care face obiectul raportării, numele, adresa și NIF ale Entității, precum și numele, adresa, NIF și data și locul nașterii fiecărei Persoane care face obiectul raportării;
- (b) numărul de cont (sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont);
- (c) numele și numărul de identificare (dacă este cazul) al Instituției Financiare Raportoare;
- (d) soldul sau valoarea contului (inclusiv Valoarea de răscumpărare în cazul unui Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui Contract cu rentă viageră) la sfârșitul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate sau, în cazul în care contul a fost închis în cursul anului sau al perioadei respective, închiderea contului;
- (e) în cazul oricărui Cont de custodie:

▼ M1

- (i) cuantumul brut total al dobânzilor, cuantumul brut total al dividendelor și cuantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv (sau în legătură cu respectivul cont) în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate; și
- (ii) încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea Activelor Financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care Instituția Financiară Raportoare a acționat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al Titularului de cont;
- (f) în cazul oricărui Cont de depozit, cuantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate; și
- (g) în cazul oricărui alt cont decât cele descrise la litera (e) sau la litera (f), cuantumul brut total plătit sau creditat Titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care Instituția Financiară Raportoare este debitoare, inclusiv suma agregată a oricăror răscumpărări plătite Titularului de cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate.

În scopul schimbului de informații în temeiul prezentului alineat, în absența unor dispoziții contrare prevăzute la prezentul alineat sau în anexe, cuantumul și descrierea plăților efectuate în legătură cu un Cont care face obiectul raportării se stabilesc în conformitate cu legislația națională a statului membru care comunică informațiile.

Primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat au prioritate față de alineatul (1) litera (c) sau orice alt instrument juridic al Uniunii, inclusiv Directiva 2003/48/CE a Consiliului ⁽¹⁾, în măsura în care schimbul de informații în cauză ar intra sub incidența alineatului (1) litera (c) sau a oricărui alt instrument juridic al Uniunii, inclusiv Directiva 2003/48/CE.

▼ M2

▼ M1

- (6) Comunicarea informațiilor se desfășoară după cum urmează:
 - (a) în cazul categoriilor prevăzute la alineatul (1): cel puțin o dată pe an, în termen de șase luni de la sfârșitul anului fiscal din statul membru respectiv pe parcursul căruia au devenit disponibile informațiile;
 - (b) în cazul informațiilor prevăzute la alineatul (3a): anual, în termen de nouă luni de la sfârșitul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate la care se referă informațiile.

▼ B

- (7) Comisia adoptă măsurile practice pentru schimbul automat de informații, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26 alineatul (2), înainte de datele prevăzute la articolul 29 alineatul (1).

⁽¹⁾ Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi (JO L 157, 26.6.2003, p. 38).

▼ M1

(7a) În sensul subsecțiunii B punctul 1 litera (c) și al subsecțiunii C punctul 17 litera (g) din secțiunea VIII a anexei I, fiecare stat membru furnizează Comisiei, până la 31 iulie 2015, lista entităților și conturilor care trebuie tratate drept Instituții Financiare Nonraportoare, respectiv drept Conturi Excluse. Fiecare stat membru informează de asemenea Comisia în cazul în care survin eventuale modificări în acest sens. Comisia are obligația de a publica, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, o listă generală cu informațiile primite și de a o actualiza, dacă este necesar.

Statele membre garantează faptul că aceste tipuri de Instituții Financiare Nonraportoare și de Conturi Excluse îndeplinesc toate cerințele enumerate în subsecțiunea B punctul 1 litera (c) și în subsecțiunea C punctul 17 litera (g) din secțiunea VIII a anexei I și, în special, că statutul unei Instituții Financiare drept Instituție Financiară Nonraportoare sau statutul unui cont drept Cont Exclus nu aduce atingere obiectivelor prezentei directive.

▼ B

(8) În cazul în care statele membre convin să facă automat schimb de informații referitoare la categorii suplimentare de venituri și de capital în cadrul unor acorduri bilaterale sau multilaterale pe care le încheie cu alte state membre, acestea comunică acordurile respective Comisiei, care le pune la dispoziția tuturor celorlalte state membre.

▼ M2*Articolul 8a***Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer**

(1) Autoritatea competentă a unui stat membru în care s-a emis, s-a modificat sau s-a reînnoit o decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau un acord prelabil privind prețul de transfer după data de 31 decembrie 2016 comunică, prin schimb automat, informații cu privire la acest lucru autorităților competente din toate celelalte state membre, precum și Comisiei Europene, cu limitarea cazurilor prevăzute la alineatul (8) din prezentul articol, în conformitate cu măsurile practice aplicabile adoptate în temeiul articolului 21.

(2) În conformitate cu măsurile practice aplicabile adoptate în temeiul articolului 21, autoritatea competentă a unui stat membru comunică informații și autorităților competente din toate celelalte state membre, precum și Comisiei, cu limitarea cazurilor prevăzute la prezentul articol alineatul (8), referitoare la deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și la acordurile prelabile privind prețul de transfer emise, modificate sau reînnoite într-un termen care începe cu cinci ani înaintea datei de 1 ianuarie 2017.

În cazul în care deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer sunt emise, modificate sau reînnoite între 1 ianuarie 2012 și 31 decembrie 2013, o astfel de comunicare are loc cu condiția ca acestea să fi fost încă valabile la 1 ianuarie 2014.

În cazul în care deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer sunt emise, modificate sau reînnoite între 1 ianuarie 2014 și 31 decembrie 2016, o astfel de comunicare are loc indiferent dacă acestea sunt încă valabile.

▼ M2

Statele membre pot exclude din comunicarea menționată la prezentul alineat informații privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prealabile privind prețul de transfer emise, modificate sau reînnoite înainte de 1 aprilie 2016 la adresa unei anumite persoane sau a unui anumit grup de persoane, cu excepția celor care desfășoară în principal activități financiare sau de investiții, cu o cifră de afaceri anuală netă la nivelul întregului grup, conform definiției de la articolul 2 punctul 5 din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, de mai puțin de 40 000 000 EUR (sau echivalentul acestei sume în orice altă monedă), pe parcursul exercițiului financiar care precedă datei emiterii, modificării sau reînnoirii respectivelor decizii fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acorduri prealabile privind prețul de transfer.

(3) Acordurile prealabile privind prețul de transfer bilaterale sau multilaterale cu țări terțe se exclud din domeniul de aplicare al schimbului automat de informații în temeiul prezentului articol în cazul în care acordul internațional privind impozitarea în temeiul căruia a fost negociat acordul prealabil privind prețul de transfer nu permite divulgarea sa către terți. Aceste acorduri prealabile privind prețul de transfer bilaterale sau multilaterale vor fi schimbate în temeiul articolului 9 în cazul în care acordul în temeiul căruia a fost negociat acordul prealabil privind prețul de transfer permite divulgarea acestora, iar autoritatea competentă a țării terțe acordă permisiunea ca informațiile să fie divulgate.

Totuși, atunci când acordurile prealabile privind prețul de transfer bilaterale sau multilaterale ar fi excluse de la schimbul automat de informații în temeiul primei teze de la primul paragraf din prezentul alineat, informațiile identificate la alineatul (6) din prezentul articol, menționate în cererea care conduce la emiterea unui astfel de acord prealabil privind prețul de transfer bilateral sau multilateral, fac în schimb obiectul unui schimb în temeiul prezentului articol alineatele (1) și (2).

(4) Alineatele (1) și (2) nu se aplică în cazul în care o decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră implică și se referă exclusiv la afacerile fiscale ale uneia sau mai multor persoane fizice.

(5) Schimbul de informații se desfășoară după cum urmează:

(a) în ceea ce privește informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (1), în termen de trei luni de la încheierea semestrului din anul calendaristic în care a fost emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau acordul prealabil privind prețul de transfer;

(b) în ceea ce privește informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (2), înaintea datei de 1 ianuarie 2018.

(6) Informațiile care urmează să fie comunicate de către un stat membru în conformitate cu prezentul articol alineatele (1) și (2) cuprind următoarele:

(a) identitatea persoanei, alta decât o persoană fizică, și, dacă este cazul, a grupului de persoane din care aceasta face parte;

⁽¹⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

▼ M2

- (b) un rezumat al conținutului deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau al acordului prealabil privind prețul de transfer, inclusiv o descriere a activităților comerciale sau a tranzacției sau seriei de tranzacții relevante, prezentat în termeni abstracti, fără să conducă la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional sau a unui procedeu comercial ori a unor informații a căror divulgare ar fi contrară politicii publice;
- (c) datele emiterii, modificării sau reînnoirii deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind prețul de transfer;

▼ C4

- (d) data de începere a perioadei de valabilitate a deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind prețul de transfer, în cazul în care aceasta este specificată;

▼ M2

- (e) data încetării perioadei de valabilitate a deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind prețul de transfer, în cazul în care aceasta este specificată;
- (f) tipul de decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acord prealabil privind prețul de transfer;
- (g) valoarea tranzacției sau a seriei de tranzacții aferente deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau acordului prealabil privind prețul de transfer dacă o astfel de valoare este menționată în decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau în acordul prealabil privind prețul de transfer;
- (h) descrierea setului de criterii utilizate pentru a stabili prețurile de transfer sau prețul de transfer în sine, în cazul unui acord prealabil privind prețul de transfer;
- (i) identificarea metodei utilizate pentru a stabili prețurile de transfer sau prețul de transfer în sine, în cazul unui acord prealabil privind prețul de transfer;
- (j) identificarea celorlalte state membre, dacă există, care este probabil să fie vizate de decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acordul prealabil privind prețul de transfer;
- (k) identificarea oricărei persoane, alta decât o persoană fizică, din celelalte state membre, dacă există, care este probabil să fie afectată de decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acordul prealabil privind prețul de transfer (indicând statele membre de care sunt legate persoanele afectate); și
- (l) precizarea dacă informațiile comunicate se bazează pe decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau pe acordul prealabil privind prețul de transfer în sine sau sunt furnizate ca urmare a cererii menționate la prezentul articol alineatul (3) al doilea paragraf.

(7) Pentru a facilita schimbul de informații menționate la prezentul articol alineatul (6), Comisia adoptă măsurile practice necesare pentru punerea în aplicare a prezentului articol, inclusiv măsuri de standardizare a comunicării setului de informații prevăzut la alineatul (6) din prezentul articol, în cadrul procedurii de stabilire a formularului-tip prevăzut la articolul 20 alineatul (5).

▼ **M2**

(8) Informațiile definite la prezentul articol alineatul (6) literele (a), (b), (h) și (k) nu se comunică Comisiei.

(9) Autoritatea competentă a statului membru vizat, identificată în temeiul alineatului (6) litera (j), confirmă, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea acestor informații autorității competente care le-a furnizat, fără întârziere și, în orice caz, în cel mult șapte zile lucrătoare de la primire. Această măsură se aplică până când registrul menționat la articolul 21 alineatul (5) devine funcțional.

(10) Statele membre pot, în conformitate cu articolul 5 și ținând seama de articolul 21 alineatul (4), să solicite informații suplimentare, inclusiv textul integral al unei decizii fiscale anticipate cu aplicare trans-frontalieră sau al unui acord prealabil privind prețul de transfer.

▼ **M3***Articolul 8aa***Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații cu privire la raportul pentru fiecare țară în parte**

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune societății-mamă finale a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală pe teritoriul său, sau oricărei alte entități raportoare în conformitate cu secțiunea II din anexa III, să prezinte un raport pentru fiecare țară în parte pentru fiecare an fiscal de raportare, în termen de 12 luni de la ultima zi a anului fiscal de raportare a grupului de întreprinderi multinaționale în conformitate cu secțiunea II din anexa III.

(2) Autoritatea competentă a unui stat membru în care a fost primit raportul pentru fiecare țară în parte în temeiul alineatului (1) comunică, prin intermediul schimbului automat și în termenul stabilit la alineatul (4), raportul pentru fiecare țară în parte oricărui alt stat membru în care, pe baza informațiilor din raportul pentru fiecare țară în parte, una sau mai multe entități constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale al entității raportoare își au rezidența fiscală sau sunt supuse impozitării pentru activitatea economică desfășurată prin intermediul unui sediu permanent.

(3) Raportul pentru fiecare țară în parte trebuie să conțină următoarele informații cu privire la grupul de întreprinderi multinaționale:

(a) informații agregate referitoare la suma veniturilor, profitul (pierderile) anterioare impozitării veniturilor, impozitul pe venit plătit, impozitul pe venit acumulat, capitalul declarat, profitul nedistribuit, numărul de salariați și imobilizările corporale, altele decât numerarul sau echivalentele de numerar pentru fiecare jurisdicție în care își desfășoară activitatea grupul de întreprinderi multinaționale;

(b) identificarea fiecărei entități constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale, precizând jurisdicția în care își are rezidența fiscală respectiva entitate constitutivă și, în cazul în care este diferită de respectiva jurisdicție de rezidență fiscală, jurisdicția în temeiul legislației căreia este organizată respectiva entitate constitutivă și natura principalei sau principalelor activități economice ale respectivei entități constitutive.

(4) Comunicarea are loc în termen de 15 luni de la ultima zi a anului fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale la care se referă raportul pentru fiecare țară în parte. Primul raport pentru fiecare țară în parte se comunică pentru anul fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale începând cu data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior acestei date, comunicare care are loc în termen de 18 luni de la ultima zi a anului fiscal respectiv.

▼ **M5***Articolul 8ab***Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării**

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune intermediarilor să depună la autoritățile competente informațiile aflate la cunoștința, în posesia sau sub controlul lor cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării, în termen de 30 de zile începând:

- (a) din ziua următoare datei la care modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării este pusă la dispoziție în vederea implementării; sau
- (b) din ziua următoare datei la care modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării este pregătită pentru implementare; sau
- (c) din momentul în care a fost făcut primul pas în procesul de implementare a modalității transfrontaliere care face obiectul raportării,

oricare dintre aceste momente survine mai întâi.

În pofida primului paragraf, intermediarii menționați la articolul 3 punctul 21 al doilea paragraf au, de asemenea, obligația de a depune informații în termen de 30 de zile începând din ziua următoare datei la care au furnizat ajutor, asistență sau consiliere, în mod direct sau prin intermediul altor persoane.

(2) În cazul modalităților comercializabile, statele membre iau măsurile necesare pentru a impune intermediarului să întocmească un raport periodic, la fiecare trei luni, prin care să furnizeze o variantă actualizată care să conțină noile informații care fac obiectul raportării, menționate la punctul 14 literele (a), (d), (g) și (h), care au devenit disponibile de la depunerea ultimului raport.

(3) În cazul în care intermediarul are răspunderea de a depune informații cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării la autoritățile competente din mai multe state membre, aceste informații se depun numai în statul membru care ocupă primul loc în lista de mai jos:

- (a) statul membru în care intermediarul își are rezidența fiscală;
- (b) statul membru în care intermediarul are un sediu permanent prin intermediul căruia sunt furnizate serviciile legate de modalitatea în cauză;
- (c) statul membru în care intermediarul este constituit sau de a cărui legislație este reglementat;
- (d) statul membru în care intermediarul este înregistrat într-o asociație profesională legată de servicii juridice, fiscale sau de consultanță.

(4) În cazul în care, în temeiul alineatului (3), există o obligație de raportare multiplă, intermediarul este exonerat de depunerea informațiilor dacă deține dovada, în conformitate cu dreptul intern, că aceleași informații au fost depuse într-un alt stat membru.

▼M5

(5) Fiecare stat membru poate lua măsurile necesare pentru a da intermediarilor dreptul la o derogare de la depunerea informațiilor cu privire la o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării în cazul în care obligația de raportare ar încălca privilegiul profesional legal în temeiul dreptului intern al statului membru respectiv. În aceste circumstanțe, fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune intermediarilor să notifice fără întârziere oricărui alt intermediar sau, dacă nu există un alt intermediar, contribuabilului relevant obligațiile de raportare care îi revin în temeiul alineatului (6).

Intermediarii nu pot beneficia de o derogare în temeiul primului paragraf decât în măsura în care își desfășoară activitatea în limitele legilor naționale relevante care le definesc profesia.

(6) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune ca, în cazul în care nu există niciun intermediar sau în care intermediarul informează contribuabilul relevant sau un alt intermediar cu privire la aplicarea unei derogări în temeiul alineatului (5), obligația de depunere a informațiilor cu privire la o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării revine celui alt intermediar informat sau, dacă acesta nu există, contribuabilului relevant.

(7) Contribuabilul relevant căruia îi revine obligația de raportare depune informațiile în termen de 30 de zile începând din ziua următoare datei la care modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării este pusă la dispoziția respectivului contribuabil relevant în vederea implementării sau este pregătită pentru implementarea de către contribuabilul relevant sau din momentul în care a fost făcut primul pas în procesul de implementare legat de contribuabilul relevant, oricare dintre aceste momente survine mai întâi.

În cazul în care contribuabilul relevant are obligația de a depune informații privind modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării la autoritățile competente din mai multe state membre, aceste informații se depun numai la autoritățile competente din statul membru care ocupă primul loc în lista de mai jos:

- (a) statul membru în care contribuabilul relevant își are rezidența fiscală;
- (b) statul membru în care contribuabilul relevant are un sediu permanent care beneficiază de modalitatea în cauză;
- (c) statul membru în care contribuabilul relevant obține venituri sau generează profituri, deși nu își are rezidența fiscală și nici nu are un sediu permanent în niciun stat membru;
- (d) statul membru în care contribuabilul relevant desfășoară o activitate, deși nu își are rezidența fiscală și nici nu are un sediu permanent în niciun stat membru.

(8) În cazul în care, în temeiul alineatului (7), există o obligație de raportare multiplă, contribuabilul relevant este exonerat de depunerea informațiilor dacă deține dovada, în conformitate cu dreptul intern, că aceleași informații au fost depuse într-un alt stat membru.

▼ M5

(9) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune ca, în cazul în care există mai mulți intermediari, obligația de depunere a informațiilor cu privire la modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării revine tuturor intermediarilor implicați în aceeași modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării.

Un intermediar este exonerat de depunerea informațiilor numai dacă are o dovadă, în conformitate cu dreptul intern, că aceleași informații menționate la alineatul (14) au fost depuse deja de un alt intermediar.

(10) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune ca, în cazul în care obligația de raportare revine contribuabilului relevant și în cazul în care există mai mulți contribuabili relevanți, contribuabilul relevant care depune informațiile în conformitate cu alineatul (6) să fie cel care ocupă primul loc în lista de mai jos:

(a) contribuabilul relevant care a convenit cu intermediarul cu privire la modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării;

(b) contribuabilul relevant care gestionează implementarea modalității.

Orice contribuabil relevant este exonerat de depunerea informațiilor numai dacă deține dovezile, în conformitate cu dreptul intern, că aceleași informații menționate la alineatul (14) au fost depuse deja de un alt contribuabil relevant.

(11) Fiecare stat membru poate lua măsurile necesare pentru a impune fiecărui contribuabil relevant depunere la autoritatea fiscală informațiile cu privire la utilizarea modalității transfrontaliere raportabile care face obiectul raportării în fiecare an în care aceasta a fost utilizată.

▼ C3

(12) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a le impune intermediarilor și contribuabililor relevanți să depună informațiile cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării a căror primă etapă a fost implementată între 25 iunie 2018 și 30 iunie 2020. Intermediarii și contribuabilii relevanți, după caz, depun informațiile cu privire la respectivele modalități transfrontaliere care fac obiectul raportării până la 31 august 2020.

▼ M5

(13) Autoritatea competentă a unui stat membru în care au fost depuse informațiile în conformitate cu alineatele (1)-(12) din prezentul articol comunică, prin intermediul unui schimb automat, informațiile precizate la alineatul (14) din prezentul articol către autoritățile competente din toate celelalte state membre, în conformitate cu modalitățile practice adoptate în temeiul articolului 21.

(14) Informațiile care trebuie comunicate de autoritatea competentă a unui stat membru în temeiul alineatului (13) includ, după caz, următoarele:

(a) identificarea intermediarilor și a contribuabililor relevanți, inclusiv numele, data și locul nașterii (în cazul unei persoane fizice), reședința fiscală, NIF ale acestora, și, dacă este cazul, identificarea persoanelor care sunt întreprinderi asociate cu contribuabilul relevant;

▼ M5

- (b) detalii privind semnele distinctive stabilite în anexa IV care determină ca modalitatea transfrontalieră să facă obiectul raportării;
 - (c) un rezumat al conținutului modalității transfrontaliere care face obiectul raportării, inclusiv o trimitere la denumirea sub care este cunoscută de obicei, dacă aceasta există, și o descriere generală a modalităților sau activităților economice relevante, fără a duce la dezvăluirea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui proces comercial ori a unor informații a căror dezvăluire ar fi contrară politicilor publice;
 - (d) data la care s-a desfășurat sau la care se va desfășura prima etapă a implementării modalității transfrontaliere care face obiectul raportării;
 - (e) detalii privind dispozițiile naționale care constituie baza modalității transfrontaliere care face obiectul raportării;
 - (f) valoarea modalității transfrontaliere care face obiectul raportării;
 - (g) identificarea statului membru al contribuabilului (contribuabililor) relevant (relevanți) și a oricăror alte state membre care este probabil să fie vizate de modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării;
 - (h) identificarea oricărei alte persoane din statul membru care este probabil să fie afectată de modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării, indicând care sunt statele membre de care este legată o astfel de persoană.
- (15) Faptul că o administrație fiscală nu reacționează la o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării nu implică acceptarea valabilității sau a tratamentului fiscal ale respectivei modalități.
- (16) Pentru a facilita schimbul de informații menționat la alineatul (13) din prezentul articol, Comisia adoptă modalitățile practice necesare pentru punerea în aplicare a prezentului articol, inclusiv măsuri de standardizare a comunicării informațiilor prevăzute la alineatul (14) din prezentul articol, în cadrul procedurii de stabilire a formularului standard menționat la articolul 20 alineatul (5).
- (17) Comisia nu are acces la informațiile menționate la alineatul (14) literele (a), (c) și (h).
- (18) Schimbul automat de informații are loc în termen de o lună de la sfârșitul trimestrului în care au fost depuse informațiile. Primele informații se comunică până la 31 octombrie 2020.

▼ M2*Articolul 8b***Statistici privind schimburile automate**

- (1) Înainte de 1 ianuarie 2018, statele membre pun la dispoziția Comisiei în fiecare an statistici cu privire la volumul schimburilor automate prevăzute la articolele 8 și 8a și, în măsura posibilului, informații cu privire la costurile și beneficiile administrative și de altă natură relevante legate de schimburile care au avut loc și orice potențiale modificări, atât pentru administrațiile fiscale, cât și pentru terți.

▼M2

(2) Înainte de 1 ianuarie 2019, Comisia înaintează un raport care furnizează o privire de ansamblu și o evaluare a statisticilor și a informațiilor primite în temeiul alineatului (1) al prezentului articol, referitor la aspecte precum costurile și beneficiile administrative și de altă natură relevante ale schimbului automat de informații, precum și la aspecte practice legate de acesta. Dacă este oportun, Comisia prezintă Consiliului o propunere privind categoriile și condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (1), inclusiv condiția ca informațiile referitoare la rezidenții din alte state membre să fie disponibile, sau elementele menționate la articolul 8 alineatul (3a), ori ambele.

Atunci când examinează o propunere înaintată de Comisie, Consiliul evaluează consolidarea suplimentară a eficienței și a funcționării schimbului automat de informații și creșterea standardului aferent, pentru a se prevedea că:

- (a) autoritatea competentă din fiecare stat membru comunică, prin intermediul schimbului automat, autorității competente din orice alt stat membru informații referitoare la perioadele impozabile care încep la 1 ianuarie 2019, cu privire la rezidenții din acel alt stat membru în ceea ce privește toate categoriile de venituri și de capital enumerate la articolul 8 alineatul (1), astfel cum trebuie să fie înțelese în temeiul legislației naționale din statul membru care comunică informațiile; și
- (b) listele de categorii și elemente prevăzute la articolul 8 alineatele (1) și (3a) se extind pentru a include alte categorii și elemente, inclusiv redevențele.

▼B*SECȚIUNEA III**Schimbul spontan de informații**Articolul 9***Domeniul de aplicare și condițiile schimbului spontan de informații**

(1) Autoritatea competentă din fiecare stat membru comunică autorității competente din orice alt stat membru interesat informațiile menționate la articolul 1 alineatul (1), în oricare dintre următoarele situații:

- (a) autoritatea competentă a unui stat membru are dovezi pe baza cărora presupune că pot exista pierderi fiscale într-un alt stat membru;
- (b) o persoană impozabilă obține o reducere sau o scutire de impozit într-un stat membru care ar putea determina o mărire a impozitului sau o obligație de plată a impozitului într-un alt stat membru;
- (c) afacerile între o persoană impozabilă dintr-un stat membru și o persoană impozabilă din alt stat membru sunt realizate printr-una sau mai multe țări, astfel încât să rezulte o scădere a impozitului în unul din cele două state membre sau în amândouă;

▼B

- (d) autoritatea competentă a unui stat membru are dovezi pe baza cărora presupune că poate avea loc o diminuare a impozitului în urma unor transferuri artificiale ale profiturilor în cadrul unor grupuri de întreprinderi;
 - (e) informațiile transmise unui stat membru de către autoritatea competentă a altui stat membru au permis obținerea unor informații care pot fi importante în evaluarea impozitului datorat în cel de al doilea stat membru.
- (2) Autoritățile competente din fiecare stat membru pot să comunice, prin schimb spontan, autorităților competente din celelalte state membre orice informații de care au cunoștință și care pot fi utile autorităților competente din celelalte state membre.

*Articolul 10***Termene**

- (1) Autoritatea competentă căreia i se pun la dispoziție informațiile menționate la articolul 9 alineatul (1) transmite informațiile respective autorității competente a oricărui alt stat membru interesat, cât de curând posibil, dar nu mai târziu de o lună de la data la care informațiile au fost puse la dispoziție.
- (2) Autoritatea competentă căreia i se comunică informațiile în temeiul articolului 9 confirmă, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea acestor informații autorității competente care le-a furnizat, fără întârziere și, în orice caz, în termen de cel mult șapte zile lucrătoare de la primire.

CAPITOLUL III

ALTE FORME DE COOPERARE ADMINISTRATIVĂ*SECȚIUNEA I****Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative****Articolul 11***Domeniu de aplicare și condiții**

- (1) Prin acord între autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată și în conformitate cu condițiile stabilite de aceasta din urmă, funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă pot, în vederea schimbului de informații menționat la articolul 1 alineatul (1):
- (a) să fie prezenți în birourile în care își desfășoară activitatea autoritățile administrative ale statului membru solicitat;
 - (b) să fie prezenți la anchetele administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat.

În cazul în care informațiile solicitate sunt incluse în documente la care funcționarii autorității solicitate au acces, funcționarii autorității solicitante primesc copii ale acestor documente.

- (2) În măsura în care acest lucru este permis conform legislației statului membru solicitat, acordul menționat la alineatul (1) poate prevedea că, atunci când funcționarii autorității solicitante sunt prezenți în timpul anchetelor administrative, ei pot intervieva diverse persoane și pot examina diverse registre.

▼B

Refuzul unei persoane care face obiectul unei anchete de a respecta măsurile de control luate de funcționarii autorității solicitante este tratat de către autoritatea solicitată drept un refuz împotriva propriilor săi funcționari.

(3) Funcționarii abilitați de statul membru solicitant prezenți într-un alt stat membru în conformitate cu alineatul (1) trebuie să fie în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

*SECȚIUNEA II***Controale simultane***Articolul 12***Controale simultane**

(1) Atunci când două sau mai multe state membre convin să efectueze controale simultane, fiecare pe teritoriul propriu, ale uneia sau mai multor persoane care prezintă un interes comun sau complementar, pentru a face schimb cu informațiile astfel obținute, se aplică alineatele (2), (3) și (4).

(2) Autoritatea competentă din fiecare stat membru identifică în mod independent persoanele pentru care intenționează să propună un control simultan. Ea notifică autorităților competente din celelalte state membre implicate orice cazuri pentru care propune efectuarea unui control simultan, indicând motivele acestei alegeri.

Autoritatea competentă indică perioada în care trebuie efectuate aceste controale.

(3) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru implicat decide dacă dorește să participe la controalele simultane. Aceasta confirmă autorității competente care a propus controlul simultan acordul său sau îi comunică refuzul său motivat.

(4) Autoritatea competentă din fiecare stat membru implicat desemnează un reprezentant însărcinat cu supravegherea și coordonarea operațiunii de control.

*SECȚIUNEA III***Notificări administrative***Articolul 13***Cereri de notificare**

(1) La cererea autorității competente a unui stat membru, autoritatea competentă a unui alt stat membru comunică destinatarului, în conformitate cu normele care reglementează notificarea actelor similare în statul membru solicitat, toate actele și deciziile emise de autoritățile administrative ale statului membru solicitant și care se referă la aplicarea pe teritoriul său a legislației privind taxele și impozitele reglementate de prezenta directivă.

▼B

(2) Cererile de notificare precizează obiectul actului sau al deciziei care trebuie notificate și indică numele și adresa destinatarului, precum și orice alte informații care pot facilita identificarea acestuia.

(3) Autoritatea solicitată informează de îndată autoritatea solicitantă cu privire la răspunsul său la cererea respectivă și îi comunică, în special, data notificării destinatarului în privința actului sau a deciziei.

(4) Autoritatea solicitantă face o cerere de notificare în temeiul prezentului articol numai în cazul în care nu este în măsură să efectueze notificarea în conformitate cu normele care reglementează notificarea instrumentelor în cauză în statul membru solicitant sau în cazul în care o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate. Autoritatea competentă a unui stat membru poate transmite orice document prin poștă recomandată sau prin poștă electronică în mod direct unei persoane aflate pe teritoriul unui alt stat membru.

*SECȚIUNEA IV***Feedback***Articolul 14***Condiții**

(1) În cazul în care o autoritate competentă furnizează informații în temeiul articolului 5 sau 9, aceasta poate solicita autorității competente care primește informațiile să transmită feedback cu privire la informațiile primite. În cazul în care se solicită feedback, autoritatea competentă care a primit informațiile transmite feedbackul autorității competente care a furnizat informațiile, fără a aduce atingere normelor privind secretul fiscal și protecția datelor, aplicabile în statul său membru, în cel mai scurt timp posibil și în termen de cel mult trei luni de la momentul în care se cunoaște rezultatul utilizării informațiilor solicitate. Comisia stabilește măsurile practice în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

(2) Autoritățile competente ale statelor membre transmit anual celorlalte state membre feedback cu privire la schimbul automat de informații, în conformitate cu măsurile practice convenite bilateral.

*SECȚIUNEA V***Schimbul de experiență și de bune practici***Articolul 15***Domeniu de aplicare și condiții**

(1) Împreună cu Comisia, statele membre examinează și evaluează cooperarea administrativă prevăzută de prezenta directivă și fac schimb de experiență în scopul îmbunătățirii acestei cooperări și, dacă este cazul, al elaborării unor norme în domeniile respective.

(2) Alături de Comisie, statele membre pot elabora orientări cu privire la orice aspect considerat necesar pentru schimbul de bune practici și schimbul de experiență.

▼BCAPITOLUL IV
CONDIȚII APLICABILE COOPERĂRII ADMINISTRATIVE*Articolul 16***Transmiterea de informații și documente**

(1) Informațiile comunicate între statele membre sub orice formă conform prezentei directive intră sub incidența secretului profesional și se bucură de protecția conferită informațiilor de acest tip în temeiul legislației interne a statului membru care le primește. Astfel de informații pot fi utilizate pentru administrarea și aplicarea legislației interne a statelor membre referitoare la taxele și impozitele menționate la articolul 2.

▼C1

Aceste informații pot fi utilizate, de asemenea, pentru stabilirea și recuperarea altor taxe și impozite prevăzute la articolul 2 din Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri ⁽¹⁾ sau pentru stabilirea și recuperarea contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială.

▼B

De asemenea, acestea pot fi folosite în legătură cu procedurile judiciare și administrative care pot implica sancțiuni, inițiate ca urmare a încălcării legislației fiscale, fără a aduce atingere normelor și dispozițiilor generale care reglementează drepturile acuzaților și martorilor în cadrul acestor proceduri.

(2) Informațiile și documentele primite conform prezentei directive pot fi utilizate în alte scopuri decât cele menționate la alineatul (1), cu permisiunea autorității competente a unui stat membru care comunică informații conform prezentei directive și numai în măsura în care acest lucru este permis în temeiul legislației statului membru al autorității competente care primește informațiile. O astfel de permisiune se acordă dacă informațiile pot fi utilizate în scopuri asemănătoare în statul membru al autorității competente care comunică informațiile.

(3) Dacă o autoritate competentă a unui stat membru consideră că informațiile primite de la autoritatea competentă a unui alt stat membru pot fi utile, în scopurile menționate la alineatul (1), autorității competente a unui al treilea stat membru, le poate transmite acesteia din urmă, cu condiția ca această transmisie să respecte normele și procedurile prevăzute de prezenta directivă. Aceasta informează autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile cu privire la intenția sa de a împărtăși informațiile respective unui stat membru terț. Statul membru din care provin informațiile se poate opune împărtășirii informațiilor respective în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii comunicării din partea statului membru care dorește să împărtășească informațiile.

(4) Permișiunea de a utiliza în temeiul alineatului (2) informațiile transmise în temeiul alineatului (3) poate fi acordată numai de către autoritatea competentă a statului membru de unde provin informațiile.

⁽¹⁾ JO L 84, 31.3.2010, p. 1.

▼B

(5) Informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente, precum și copiile certificate sau extrasele din aceste documente, obținute de autoritatea solicitată și comunicate autorității solicitante în temeiul prezentei directive pot fi invocate ca dovezi de către organismele competente ale statului membru solicitant, în același mod ca informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente similare furnizate de o autoritate din statul membru respectiv.

▼M3

(6) În pofida alineatelor (1)-(4) de la prezentul articol, informațiile comunicate de statele membre între ele în temeiul articolului 8aa sunt utilizate în scopul evaluării riscurilor de nivel înalt aferente prețurilor de transfer și a riscurilor aferente erodării bazei impozabile și transferului profiturilor, inclusiv al evaluării riscului de neconformare de către membrii grupului de întreprinderi multinaționale la normele aplicabile în materie de prețuri de transfer și, după caz, în scopul analizelor economice și statistice. Ajustarea prețurilor de transfer de către autoritățile fiscale din statul membru destinat nu se bazează pe informațiile care fac obiectul schimbului în temeiul articolului 8aa. În pofida celor de mai sus, nu există nicio interdicție privind utilizarea informațiilor comunicate de statele membre între ele în temeiul articolului 8aa ca bază pentru efectuarea de cercetări suplimentare ale acordurilor privind prețurile de transfer ale grupului de întreprinderi multinaționale sau ale altor aspecte de natură fiscală în cursul unui audit fiscal și, prin urmare, pot fi făcute ajustări corespunzătoare ale venitului impozabil al entității constitutive.

▼B*Articolul 17***Limite**

(1) Autoritatea solicitată dintr-un stat membru furnizează autorității solicitante dintr-un alt stat membru informațiile menționate la articolul 5, cu condiția ca autoritatea solicitantă să fi epuizat sursele uzuale de informații pe care le-ar fi putut utiliza în această situație pentru a obține informațiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit.

(2) Prezenta directivă nu impune unui stat membru solicitat obligația de a efectua anchete sau de a comunica informații, în cazul în care efectuarea acestor anchete sau obținerea informațiilor respective pentru propriile scopuri ar fi contrară legislației aceluia stat membru.

(3) Autoritatea competentă a unui stat membru solicitat poate refuza să furnizeze informații, în cazul în care statul membru solicitant nu este în măsură, din motive juridice, să furnizeze informații similare.

(4) Furnizarea de informații poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional sau a unui procedeu comercial ori a unor informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice.

(5) Autoritatea solicitată comunică autorității solicitante motivele refuzului de a răspunde la cererea de informații.

*Articolul 18***Obligații**

(1) În cazul în care un stat membru solicită informații în temeiul prezentei directive, statul membru solicitat recurge la mecanismul său de colectare de informații pentru a obține informațiile solicitate, chiar dacă acestea nu îi sunt necesare pentru propriile scopuri fiscale. Această obligație nu aduce atingere articolului 17 alineatele (2), (3) și (4), ale căror dispoziții nu pot fi în niciun caz interpretate în sensul autorizării unui stat membru solicitat să refuze furnizarea informațiilor pentru simplul motiv că acestea nu prezintă un interes național.

(2) Dispozițiile articolului 17 alineatele (2) și (4) nu pot fi în niciun caz interpretate ca permițând unei autorități solicitate a unui stat membru să refuze furnizarea de informații pentru simplul motiv că aceste informații sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent sau de administrator, sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre pot refuza transmiterea informațiilor solicitate în cazul în care aceste informații se referă la perioade de impozitare dinainte de 1 ianuarie 2011, iar transmiterea unor astfel de informații ar fi putut fi refuzată pe baza articolului 8 alineatul (1) din Directiva 77/799/CEE dacă ar fi fost solicitate înainte de 11 martie 2011.

*Articolul 19***Lărgirea cooperării extinse oferite unei țări terțe**

Atunci când un stat membru oferă unei țări terțe o cooperare mai extinsă decât cea prevăzută de prezenta directivă, statul membru respectiv nu poate refuza o astfel de cooperare extinsă cu niciunul dintre celelalte state membre care doresc să inițieze o astfel de cooperare extinsă reciprocă cu statul membru respectiv.

*Articolul 20***Formulare-tip și formate electronice**

(1) Cererile de informații și de anchete administrative formulate conform articolului 5 și răspunsurile aferente, confirmările de primire, cererile de informații generale suplimentare și declarațiile de incapacitate sau de refuz în temeiul articolului 7 se trimit, în măsura posibilului, pe baza unui formular-tip adoptat de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

Formularele-tip pot fi însoțite de rapoarte, declarații sau orice alte documente, precum și de copii certificate sau de extrase din acestea.

(2) Formularul-tip menționat la alineatul (1) include cel puțin următoarele informații care trebuie furnizate de către autoritatea solicitantă:

- (a) identitatea persoanei care face obiectul examinării sau al anchetei;
- (b) scopul fiscal urmărit.

▼ B

În măsura cunoscută și în acord cu evoluțiile internaționale, autoritatea solicitantă poate furniza numele și adresa oricărei persoane despre care se crede că deține informațiile solicitate, precum și orice element care poate facilita colectarea de informații de către autoritatea solicitată.

(3) Informațiile spontane și confirmarea acestora, prevăzute la articolele 9 și, respectiv, 10, cererile de notificări administrative prevăzute la articolul 13 și feedbackul prevăzut la articolul 14 se transmit prin intermediul formularului-tip adoptat de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

▼ M1

(4) Schimbul automat de informații prevăzut la articolul 8 se efectuează utilizând un format electronic standardizat conceput pentru facilitarea unui astfel de schimb automat și bazat pe formatul electronic existent în temeiul articolului 9 din Directiva 2003/48/CE, format care trebuie utilizat pentru toate tipurile de schimb automat de informații, adoptat de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

▼ M5

(5) Comisia adoptă formulare standard, inclusiv regimul lingvistic, în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2), în următoarele cazuri:

- (a) pentru schimbul automat de informații privind deciziile anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prealabile privind prețul de transfer, în conformitate cu articolul 8a, înainte de 1 ianuarie 2017;
- (b) pentru schimbul automat de informații privind modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării, în conformitate cu articolul 8ab, înainte de 30 iunie 2019.

Aceste formulare standard nu conțin mai mult decât componentele pentru schimbul de informații enumerate la articolul 8a alineatul (6) și la articolul 8ab alineatul (14) și alte câmpuri conexe care sunt legate de aceste componente și care sunt necesare pentru realizarea obiectivelor respective ale articolelor 8a și 8ab.

Regimul lingvistic menționat la primul paragraf nu împiedică statele membre să comunice informațiile menționate la articolele 8a și 8ab în oricare dintre limbile oficiale ale Uniunii. Cu toate acestea, este posibil ca regimul lingvistic respectiv să prevadă transmiterea elementelor esențiale ale informațiilor și într-o altă limbă oficială a Uniunii.

▼ M3

(6) Schimbul automat de informații cu privire la raportul pentru fiecare țară în parte în conformitate cu articolul 8aa se face utilizând formularul-tip prevăzut în tabelele 1, 2 și 3 din secțiunea III a anexei III. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, regimul lingvistic al acestui schimb până la 31 decembrie 2016. Acestea nu împiedică statele membre să comunice informațiile menționate la articolul 8aa în oricare dintre limbile oficiale și de lucru ale Uniunii. Cu toate acestea, este posibil ca regimul lingvistic să prevadă transmiterea elementelor esențiale ale informațiilor și într-o altă limbă oficială a Uniunii. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

▼ B*Articolul 21***Măsuri practice**

(1) Informațiile comunicate în temeiul prezentei directive se furnizează, în măsura posibilului, prin mijloace electronice, utilizând rețeaua CCN.

Dacă este necesar, Comisia adoptă măsurile practice necesare pentru punerea în aplicare a primului paragraf în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

▼ M1

(2) Comisia este însărcinată să efectueze orice adaptare a rețelei CCN necesară pentru a permite schimbul de informații de acest tip între statele membre și să asigure securitatea rețelei CCN.

Statele membre sunt însărcinate să efectueze orice adaptare a sistemelor lor necesară pentru a permite schimbul de informații de acest tip prin intermediul rețelei CCN și să asigure securitatea sistemelor lor.

Statele membre se asigură că fiecărei Persoane care face obiectul raportării îi este notificată încălcarea securității datelor sale atunci când respectiva încălcare este de natură să afecțeze în mod negativ protecția datelor cu caracter personal sau a vieții private a persoanei în cauză.

Statele membre renunță la orice cerere de rambursare a cheltuielilor ocazionate de aplicarea prezentei directive, exceptând, după caz, cheltuielile cu onorariile plătite experților.

▼ M2

(3) Persoanele acreditate în mod corespunzător de autoritatea de acreditare în materie de securitate a Comisiei pot avea acces la informațiile în cauză numai în măsura în care acest lucru este necesar pentru întreținerea, menținerea și dezvoltarea registrului menționat la alineatul (5) și a rețelei CCN.

▼ B

(4) Cererile de cooperare, inclusiv cererile de notificare, și documentele anexate pot fi redactate în orice limbă aleasă de comun acord de autoritatea solicitată și autoritatea solicitantă.

Cererile respective sunt însoțite de o traducere în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru al autorității solicitate numai în situații speciale, când autoritatea solicitată motivează cererea de traducere.

▼ M5

(5) Până la 31 decembrie 2017, Comisia dezvoltă și dotează cu sprijin tehnic și logistic un registru central securizat la nivel de stat membru privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal, în care informațiile care urmează să fie comunicate în cadrul articolului 8a alineatele (1) și (2) se înregistrează în vederea efectuării schimbului automat prevăzut la respectivele alineate.

Până la 31 decembrie 2019, Comisia dezvoltă și dotează cu sprijin tehnic și logistic un registru central securizat la nivel de stat membru privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal, în care informațiile care urmează să fie comunicate în cadrul articolului 8ab alineatele (13), (14) și (16) se înregistrează în vederea efectuării schimbului automat prevăzut la respectivele alineate.

▼ M5

Autoritățile competente ale tuturor statelor membre au acces la informațiile înregistrate în respectivul registru. Comisia are, la rândul ei, acces la informațiile înregistrate în respectivul registru, dar în limitele prevăzute la articolul 8a alineatul (8) și la articolul 8ab alineatul (17). Modalitățile practice necesare sunt adoptate de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

Până când respectivul registru central securizat devine operațional, schimbul automat menționat la articolul 8a alineatele (1) și (2) și la articolul 8ab alineatele (13), (14) și (16) se realizează în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol și cu modalitățile practice aplicabile.

▼ M3

(6) Informațiile comunicate în temeiul articolului 8aa alineatul (2) se furnizează prin mijloace electronice utilizând rețeaua CCN. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, mecanismele practice necesare pentru modernizarea rețelei CCN. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

▼ B*Articolul 22***Obligații speciale**

- (1) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru:
- (a) a asigura o coordonare internă eficace a măsurilor de organizare menționate la articolul 4;
 - (b) a stabili o cooperare directă cu autoritățile celorlalte state membre, menționate la articolul 4;
 - (c) a asigura buna funcționare a sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezenta directivă.

▼ M4

(1a) În scopul punerii în aplicare și al asigurării respectării legilor statelor membre care pun în aplicare prezenta directivă, precum și pentru asigurarea funcționării cooperării administrative pe care o instituie, statele membre asigură prin lege accesul autorităților fiscale la mecanismele, procedurile, documentele și informațiile menționate la articolele 13, 30, 31 și 40 din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

▼ B

(2) Comisia comunică fiecărui stat membru orice informații generale privind implementarea și aplicarea prezentei directive pe care le primește și pe care este în măsură să le furnizeze.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

▼B

CAPITOLUL V
RELAȚIILE CU COMISIA

Articolul 23

Evaluare

(1) Statele membre și Comisia examinează și evaluează funcționarea sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezenta directivă.

(2) Statele membre transmit Comisiei orice informații pertinente necesare pentru evaluarea eficacității cooperării administrative prevăzute de prezenta directivă în ceea ce privește combaterea fraudei și a evaziunii fiscale.

▼M5

(3) Statele membre transmit Comisiei o evaluare anuală a eficacității schimbului automat de informații prevăzut la articolele 8, 8a, 8aa și 8ab, precum și rezultatele practice obținute. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, formularul și condițiile de comunicare a evaluării anuale respective. Aceste acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

▼B

(4) Comisia stabilește, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26 alineatul (2), o listă cu datele statistice care urmează să fie furnizate de statele membre în vederea evaluării prezentei directive.

▼M2

Articolul 23a

Confidențialitatea informațiilor

(1) În conformitate cu dispozițiile aplicabile autorităților din Uniune, Comisia păstrează confidențialitatea informațiilor care îi sunt comunicate în temeiul prezentei directive, informații care nu pot fi utilizate în alte scopuri în afară de cele necesare pentru a stabili dacă și în ce măsură statele membre se conformează prezentei directive.

(2) Informațiile comunicate Comisiei de un stat membru în temeiul articolului 23, precum și orice raport sau document elaborat de Comisie pe baza acestor informații pot fi transmise altor state membre. Astfel de informații transmise intră sub incidența secretului de serviciu și beneficiază de protecția acordată informațiilor asemănătoare conform legislației interne a statului membru care le-a primit.

Rapoartele și documentele întocmite de Comisie, menționate în primul paragraf, pot fi utilizate de statele membre doar în scopuri analitice, nu se publică și nici nu se pun la dispoziția unei alte persoane sau a unui alt organism fără acordul expres al Comisiei.

▼B

CAPITOLUL VI
RELAȚII CU ȚĂRILE TERȚE

Articolul 24

Schimbul de informații cu țările terțe

(1) În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru primește de la o țară terță informații care sunt în mod previzibil relevante pentru administrarea și aplicarea legilor interne ale acestui stat membru în privința taxelor și impozitelor menționate la articolul 2, autoritatea respectivă poate, în măsura în care acest lucru este permis în temeiul unui acord cu țara terță respectivă, să comunice aceste informații autorităților competente ale statelor membre pentru care ar putea fi utile și oricărei autorități solicitante.

(2) Autoritățile competente pot transmite unei țări terțe, conform normelor interne privind comunicarea datelor cu caracter personal către țările terțe, informații obținute în temeiul prezentei directive, dacă toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:

- (a) autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile și-a dat acordul cu privire la comunicarea acestora;
- (b) țara terță în cauză s-a angajat să coopereze pentru strângerea dovezilor care să ateste caracterul neregulamentar sau ilegal al tranzacțiilor care par să contravină legislației fiscale sau să constituie o încălcare a acesteia.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE

Articolul 25

Protecția datelor

▼M1

(1) Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentei directive fac obiectul dispozițiilor de punere în aplicare a Directivei 95/46/CE. Totuși, în scopul aplicării corecte a prezentei directive, statele membre limitează domeniul de aplicare a obligațiilor și drepturilor prevăzute la articolul 10, articolul 11 alineatul (1), articolele 12 și 21 din Directiva 95/46/CE, în măsura în care acest lucru este necesar pentru protejarea intereselor menționate la articolul 13 alineatul (1) litera (e) din directiva respectivă.

▼M2

(1a) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 se aplică în cazul oricărei prelucrări de date cu caracter personal în temeiul prezentei directive de către instituțiile și organismele Uniunii. Cu toate acestea, în scopul aplicării corecte a prezentei directive, domeniul de aplicare al obligațiilor și drepturilor prevăzute la articolul 11, articolul 12 alineatul (1) și articolele 13-17 din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 este limitat în măsura în care acest lucru este necesar pentru protejarea intereselor menționate la articolul 20 alineatul (1) litera (b) din regulamentul respectiv.

▼M1

(2) Instituțiile Financiare Raportoare și autoritățile competente din fiecare stat membru sunt considerate a fi operatori de date în sensul Directivei 95/46/CE.

▼ M1

(3) Fără a aduce atingere alineatului (1), fiecare stat membru se asigură atât că fiecare Instituție Financiară Raportoare aflată sub jurisdicția sa informează fiecare Persoană care face obiectul raportării cu privire la faptul că informațiile care o privesc, menționate la articolul 8 alineatul (3a), vor fi culese și transferate în conformitate cu prezenta directivă, cât și că instituția respectivă furnizează persoanei toate informațiile la care aceasta are dreptul în temeiul legislației naționale de punere în aplicare a Directivei 95/46/CE în timp util pentru ca persoana să își poată exercita drepturile în materie de protecție a datelor și, în orice caz, înainte ca Instituția Financiară Raportoare să transmită informațiile menționate la articolul 8 alineatul (3a) autorității competente din statul său membru de rezidență.

(4) Informațiile prelucrate în conformitate cu prezenta directivă se păstrează o perioadă care nu depășește perioada necesară pentru atingerea obiectivelor prezentei directive și, în orice caz, în conformitate cu normele naționale, referitoare la termenele de prescripție, ale fiecărui operator de date.

▼ M5*Articolul 25a***Sancțiuni**

Statele membre stabilesc normele referitoare la sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și în ceea ce privește articolele 8aa și 8ab și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

▼ M3*Articolul 26***Procedura comitetului**

(1) Comisia este asistată de Comitetul privind cooperarea administrativă în domeniul impozitării. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

▼ M5*Articolul 27***Raportare**

(1) La fiecare cinci ani după data de 1 ianuarie 2013, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive.

(2) La fiecare doi ani după data de 1 iulie 2020, statele membre și Comisia evaluează relevanța anexei IV, iar Comisia prezintă un raport Consiliului. Raportul respectiv este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

▼ **M6***Articolul 27a***Amânarea opțională a termenelor din cauza pandemiei de COVID-19**

(1) În pofida termenelor de depunere a informațiilor prevăzute la articolul 8ab alineatul (12), statele membre pot adopta măsurile necesare pentru a permite intermediarilor și contribuabililor relevanți să depună, până la 28 februarie 2021, informații cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării, cu privire la care primul pas în procesul de implementare a fost făcut între 25 iunie 2018 și 30 iunie 2020.

(2) În cazul în care statele membre adoptă măsurile menționate la alineatul (1), acestea adoptă, de asemenea, măsurile necesare pentru a permite ca:

- (a) în pofida articolului 8ab alineatul (18), primele informații să fie comunicate până la 30 aprilie 2021;
- (b) perioada de 30 de zile pentru depunerea informațiilor menționată la articolul 8ab alineatele (1) și (7) să înceapă cel târziu la 1 ianuarie 2021, în cazul în care:
 - (i) o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării este pusă la dispoziție în vederea implementării sau este pregătită pentru implementare, sau în cazul în care primul pas în procesul de implementare a acesteia este făcut între 1 iulie 2020 și 31 decembrie 2020; sau
 - (ii) intermediarii, în înțelesul articolului 3 punctul 21 al doilea paragraf, furnizează direct sau prin intermediul altor persoane ajutor, asistență sau consiliere în perioada 1 iulie 2020-31 decembrie 2020;
- (c) în cazul modalităților comercializabile, intermediarul să întocmească primul raport periodic în conformitate cu articolul 8ab alineatul (2) până la 30 aprilie 2021.

(3) În pofida termenului prevăzut la articolul 8 alineatul (6) litera (b), statele membre pot adopta măsurile necesare astfel încât comunicarea informațiilor menționată la articolul 8 alineatul (3a) care se referă la anul calendaristic 2019 sau la o altă perioadă de raportare corespunzătoare să aibă loc în termen de 12 luni de la sfârșitul anului calendaristic 2019 sau al celeilalte perioade de raportare corespunzătoare.

*Articolul 27b***Prelungirea perioadei de amânare**

(1) Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, poate adopta o decizie de punere în aplicare pentru a prelungi perioada de amânare a termenelor prevăzute la articolul 27a cu trei luni, cu condiția ca riscurile grave pentru sănătatea publică, obstacolele și perturbarea economică cauzate de pandemia de COVID-19 să persiste și ca statele membre să aplice măsuri de limitare a mișcării persoanelor.

(2) Propunerea de decizie de punere în aplicare a Consiliului este înaintată Consiliului cu cel puțin o lună înainte de expirarea termenelor relevante.

*Articolul 28***Abrogarea Directivei 77/799/CEE**

Directiva 77/799/CEE se abrogă de la 1 ianuarie 2013.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

*Articolul 29***Transpunere**

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și dispozițiile administrative necesare respectării prezentei directive de la 1 ianuarie 2013.

Totuși, acestea pun în aplicare actele cu putere de lege și dispozițiile administrative necesare respectării articolului 8 al prezentei directive de la 1 ianuarie 2015.

Acestea informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre prevăd metodele de efectuare a unei astfel de trimeri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 30***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 31***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

▼ **M1**

ANEXA I

**NORME DE RAPORTARE ȘI DE ►C2 DILIGENȚĂ FISCALĂ ◀
PENTRU SCHIMBUL DE INFORMAȚII REFERITOARE LA
CONTURILE FINANCIARE**

Prezenta anexă stabilește normele de raportare și de ►C2 diligență fiscală ◀ care trebuie să fie aplicate de către Instituțiile Financiare Raportoare pentru a permite statelor membre să comunice, prin schimb automat, informațiile menționate la articolul 8 alineatul (3a) din prezenta directivă. Prezenta anexă prevede, de asemenea, normele și procedurile administrative care trebuie să fie în vigoare în statele membre pentru ca acestea să asigure punerea în aplicare eficace și respectarea procedurilor de raportare și de ►C2 diligență fiscală ◀, prezentate în continuare.

SECȚIUNEA I

CERINȚE GENERALE DE RAPORTARE

A. Sub rezerva dispozițiilor din subsecțiunile C-E, fiecare Instituție Financiară Raportoare trebuie să raporteze autorității competente din statul său membru următoarele informații cu privire la fiecare Cont care face obiectul raportării al respectivelor Instituții Financiare Raportoare:

1. numele, adresa, statul membru (statele membre) de rezidență, numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF) și data și locul nașterii (în cazul unei persoane fizice) ale fiecărei Persoane care face obiectul raportării, care este Titular de cont al respectivului cont și, în cazul unei Entități care este Titular de cont și care, după aplicarea procedurilor de ►C2 diligență fiscală ◀ în conformitate cu secțiunile V, VI și VII, este identificată ca având una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării, numele, adresa, statul membru (statele membre) de rezidență și numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF) ale Entității, precum și numele, adresa, statul membru (statele membre) de rezidență și numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF) și data și locul nașterii fiecărei Persoane care face obiectul raportării;
2. numărul de cont (sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont);
3. numele și numărul de identificare (dacă este cazul) al Instituției Financiare Raportoare;
4. soldul sau valoarea contului (inclusiv, în cazul unui Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui Contract cu rentă viageră, Valoarea de răscumpărare) valabilă la sfârșitul anului calendaristic relevant sau la sfârșitul altei perioade de raportare adecvate sau, în cazul în care contul a fost închis în cursul anului sau al perioadei în cauză, închiderea contului;
5. în cazul oricărui Cont de custodie:
 - (a) cuantumul brut total al dobânzilor, cuantumul brut total al dividendelor și cuantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv (sau în legătură cu respectivul cont) în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate; și
 - (b) încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea Activelor Financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care Instituția Financiară Raportoare a acționat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al Titularului de cont;

▼ **M1**

6. în cazul oricărui Cont de depozit, cuantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate; și
 7. în cazul oricărui cont care nu este descris la punctul 5 sau 6 din subsecțiunea A, cuantumul brut total plătit sau creditat Titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care Instituția Financiară Raportoare este debitoare, inclusiv cuantumul agregat al oricăror rambursări plătite Titularului de cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate.
- B. Informațiile raportate trebuie să identifice moneda în care este exprimată fiecare sumă.
- C. Fără a aduce atingere punctului 1 din subsecțiunea A, cu privire la fiecare Cont care face obiectul raportării care este un Cont Preexistent, nu este obligatorie raportarea NIF sau a datei nașterii în cazul în care acestea nu figurează în registrele Instituției Financiare Raportoare și nu există o altă cerință care să impună respectivei Instituții Financiare Raportoare să colecteze aceste informații în temeiul dreptului intern sau al oricărui instrument juridic al Uniunii. Cu toate acestea, o Instituție Financiară Raportoare are obligația să depună eforturi rezonabile pentru a obține NIF și data nașterii în ceea ce privește Conturile Preexistente până la sfârșitul celui de al doilea an calendaristic care urmează anului în care respectivele Conturi Preexistente au fost identificate drept Conturi care fac obiectul raportării.
- D. Fără a aduce atingere punctului 1 din subsecțiunea A, nu există obligația raportării NIF în cazul în care acesta nu este emis de către statul membru relevant sau de o altă jurisdicție de rezidență.
- E. Fără a aduce atingere punctului 1 din subsecțiunea A, nu există obligația raportării locului nașterii, cu excepția următoarelor cazuri:
1. Instituția Financiară Raportoare este obligată, în alt mod, să obțină și să raporteze această informație în temeiul dreptului intern sau Instituția Financiară Raportoare este sau a fost obligată, în alt mod, să obțină și să raporteze această informație în temeiul oricărui instrument juridic al Uniunii în vigoare sau care a fost în vigoare la 5 ianuarie 2015; și
 2. informația este disponibilă și poate fi căutată în bazele de date electronice păstrate de Instituția Financiară Raportoare.

SECȚIUNEA II

CERINȚE GENERALE DE ►C2 DILIGENȚĂ FISCALĂ ◀

- A. Un cont este considerat drept Cont care face obiectul raportării începând de la data la care este identificat ca atare în conformitate cu procedurile de ►C2 diligență fiscală ◀ prevăzute în secțiunile II-VII și, cu excepția cazului în care se prevede altfel, informațiile cu privire la un Cont care face obiectul raportării trebuie raportate anual, în anul calendaristic următor anului la care se referă informațiile.
- B. Soldul sau valoarea unui cont se stabilește ca fiind cel/cea valabil(ă) în ultima zi a anului calendaristic sau a unei alte perioade de raportare adecvate.
- C. În cazul în care soldul sau pragul valorii urmează să se stabilească în ultima zi a unui an calendaristic, soldul sau valoarea în cauză trebuie stabilit(ă) în ultima zi a perioadei de raportare care se încheie cu sau în anul calendaristic respectiv.

▼ **M1**

- D. Fiecare stat membru poate permite Instituțiilor Financiare Raportoare să utilizeze prestatori de servicii în scopul îndeplinirii obligațiilor de raportare și de ► **C2** diligență fiscală ◀ impuse respectivelor Instituții Financiare Raportoare, prevăzute de legislația națională, dar responsabilitatea pentru respectivele obligații revine în continuare Instituțiilor Financiare Raportoare.
- E. Fiecare stat membru poate permite Instituțiilor Financiare Raportoare să aplice procedurile de ► **C2** diligență fiscală ◀ pentru Conturile Noi în cazul Conturilor Preexistente, precum și procedurile de ► **C2** diligență fiscală ◀ pentru Conturile cu Valoare Mare în cazul Conturilor cu Valoare Mai Mică. În cazul în care un stat membru permite utilizarea procedurilor de ► **C2** diligență fiscală ◀ aplicabile unui Cont Nou pentru Conturile Preexistente, celelalte norme aplicabile Conturilor Preexistente se aplică în continuare.

SECȚIUNEA III

► **C2** DILIGENȚĂ FISCALĂ ◀ ÎN CEEA CE PRIVEȘTE CONTURILE DE PERSOANĂ FIZICĂ PREEXISTENTE

- A. Introducere. Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării Conturilor care fac obiectul raportării dintre Conturile de Persoană Fizică Preexistente.
- B. Conturi cu Valoare Mai Mică. În cazul Conturilor cu Valoare Mai Mică se aplică procedurile prezentate în continuare.
1. Adresa de rezidență. În cazul în care Instituția Financiară Raportoare deține în registrele sale o adresă actuală de rezidență pentru Titularul de cont persoană fizică, bazată pe Documente Justificative, Instituția Financiară Raportoare poate considera Titularul de cont persoană fizică drept având rezidența fiscală în statul membru respectiv sau într-o altă jurisdicție în care este situată adresa, pentru a stabili dacă respectivul Titular de cont persoană fizică este o Persoană care face obiectul raportării.
 2. Căutarea în registrul electronic. În cazul în care o Instituție Financiară Raportoare nu se bazează pe o adresă actuală de rezidență a Titularului de cont persoană fizică, pe baza unor Documente Justificative, astfel cum este prevăzut la punctul 1 din subsecțiunea B, Instituția Financiară Raportoare trebuie să examineze datele accesibile pentru căutare electronică păstrate de Instituția Financiară Raportoare cu privire la toate indiciile prezentate în continuare și să aplice punctele 3-6 din subsecțiunea B:
 - (a) identificarea Titularului de cont drept rezident al unui stat membru;
 - (b) adresa de corespondență sau de rezidență actuală (inclusiv o casuță poștală) dintr-un stat membru;
 - (c) unul sau mai multe numere de telefon într-un stat membru și niciun număr de telefon în statul membru al Instituției Financiare Raportoare;
 - (d) instrucțiunile permanente (altele decât cele privind un Cont de Depozit) de a transfera fonduri într-un cont administrat într-un stat membru;
 - (e) o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa într-un stat membru; sau
 - (f) o adresă purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” într-un stat membru, în cazul în care Instituția Financiară Raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru Titularul de cont.

▼ M1

3. În cazul în care nu se descoperă în urma căutării electronice niciunul dintre indiciile enumerate la punctul 2 din subsecțiunea B, nu se impune nicio măsură suplimentară până în momentul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă fie la asocierea unuia sau mai multor indicii cu contul, fie la transformarea contului într-un Cont cu Valoare Mare.

4. În cazul în care oricare dintre indiciile enumerate la subsecțiunea B punctul 2 literele (a)-(e) este descoperit în sistemul electronic de căutare, sau în cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul, Instituția Financiară Raportoare trebuie să considere Titularul de cont drept rezident fiscal în fiecare stat membru pentru care este identificat un indice, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice punctul 6 din subsecțiunea B și, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

5. În cazul în care o adresă purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” este descoperită în urma căutării electronice și nicio altă adresă și niciunul dintre celelalte indicii enumerate la subsecțiunea B punctul 2 literele (a)-(e) nu este identificat cu privire la Titularul de cont, Instituția Financiară Raportoare trebuie, în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor, să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzută la punctul 2 din subsecțiunea C sau să încerce să obțină din partea Titularului de cont o autocertificare sau Documente Justificative pentru a stabili rezidența fiscală (rezidențele fiscale) ale respectivului Titular de cont. În cazul în care în urma căutării în dosar nu se constată niciun indice, iar încercarea de a obține autocertificarea sau Documente Justificative nu dă rezultate, Instituția Financiară Raportoare trebuie să raporteze contul autorității competente din propriul stat membru drept cont nedocumentat.

6. Sub rezerva găsirii unor indicii în temeiul punctului 2 din subsecțiunea B, o Instituție Financiară Raportoare nu este obligată să considere un Titular de cont drept rezident al unui stat membru în cazul în care:
 - (a) informațiile referitoare la Titularul de cont conțin o adresă de corespondență sau de rezidență actuală în statul membru respectiv, unul sau mai multe numere de telefon în statul membru respectiv (și niciun număr de telefon în statul membru al Instituției Financiare Raportoare) sau instrucțiuni permanente (cu privire la Conturi Financiare altele decât Conturile de Depozit) de a transfera fonduri într-un cont administrat într-un stat membru, și Instituția Financiară Raportoare obține sau a examinat anterior și păstrează o înregistrare a următoarelor informații:
 - (i) o autocertificare din partea Titularului de cont privind statul membru (statele membre) sau o altă jurisdicție (alte jurisdicții) de rezidență a(le) Titularului de cont, care nu includ(e) statul membru respectiv; și
 - (ii) Documente Justificative care stabilesc statutul Titularului de cont ca nefăcând obiectul raportării;
 - (b) informațiile referitoare la Titularul de cont conțin o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane la adresa în statul membru respectiv, și Instituția Financiară Raportoare obține sau a examinat anterior și păstrează o înregistrare a următoarelor informații:

▼ M1

- (i) o autocertificare din partea Titularului de cont privind statul membru (statele membre) sau altă jurisdicție (alte jurisdicții) de rezidență a(le) respectivului Titular de cont, care nu includ(e) statul membru respectiv; sau
- (ii) Documente Justificative care stabilesc statutul Titularului de cont ca nefăcând obiectul raportării.

C. Proceduri de examinare aprofundată pentru Conturile cu Valoare Mare. Se aplică următoarele proceduri de examinare aprofundată în ceea ce privește Conturile cu Valoare Mare.

1. Căutarea în registrul electronic. În ceea ce privește Conturile cu Valoare Mare, Instituția Financiară Raportoare trebuie să examineze datele accesibile pentru căutare electronică păstrate de Instituția Financiară Raportoare cu privire la oricare dintre indiciile descrise la punctul 2 din subsecțiunea B.
2. Căutarea în registrul pe suport hârtie. În cazul în care baza de date accesibile pentru căutare electronică a Instituției Financiare Raportoare include domenii destinate tuturor informațiilor prevăzute la punctul 3 din subsecțiunea C și toate informațiile respective, nu este necesară căutarea suplimentară în registrul pe suport hârtie. În cazul în care bazele de date electronice nu cuprind toate informațiile respective, atunci, în ceea ce privește Conturile cu Valoare Mare, Instituția Financiară Raportoare trebuie să examineze și actualul dosar principal al clientului și, în măsura în care informațiile în cauză nu sunt cuprinse în actualul dosar principal al clientului, următoarele documente asociate contului și obținute de Instituția Financiară Raportoare în cursul ultimilor cinci ani pentru oricare dintre indiciile prevăzute la punctul 2 din subsecțiunea B:
 - (a) cele mai recente Documente Justificative colectate cu privire la contul respectiv;
 - (b) cel mai recent contract sau cea mai recentă documentație cu privire la deschiderea contului;
 - (c) cea mai recentă documentație obținută de Instituția Financiară Raportoare în conformitate cu Procedurile AML/KYC sau în alte scopuri de reglementare;
 - (d) orice formulare de împuternicire sau de delegare de semnătură valabile; și
 - (e) orice instrucțiuni permanente în vigoare (altele decât cele referitoare la un Cont de Depozit) de a transfera fonduri.
3. Excepție în măsura în care bazele de date conțin informații suficiente. O Instituție Financiară Raportoare nu este obligată să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzută la punctul 2 din subsecțiunea C în măsura în care informațiile disponibile pentru căutare în format electronic ale Instituției Financiare Raportoare includ:
 - (a) statutul Titularului de cont în ceea ce privește rezidența;
 - (b) adresa de rezidență și adresa de corespondență ale Titularului de cont, aflate în prezent la dosarul Instituției Financiare Raportoare;
 - (c) numărul (numerele) de telefon al(e) Titularului de cont, aflate în prezent la dosarul Instituției Financiare Raportoare, dacă este cazul;
 - (d) în cazul Conturilor Financiare altele decât Conturile de Depozit, dacă există instrucțiuni permanente pentru a transfera fonduri din

▼ M1

respectivul cont într-un alt cont (inclusiv un cont aflat la o altă sucursală a Instituției Financiare Raportoare sau la o altă Instituție Financiară);

- (e) dacă există în prezent o mențiune „post-restant” sau „în atenția” pentru Titularul de cont; și
 - (f) dacă există orice împuternicire sau delegare de semnătură pentru contul respectiv.
4. Consultarea responsabilului pentru relații cu clienții în scopul obținerii de informații concrete. În afară de căutarea în registrul electronic și de căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzute la punctele 1 și 2 din subsecțiunea C, Instituția Financiară Raportoare trebuie să considere drept Cont care face obiectul raportării orice Cont cu Valoare Mare încredințat unui responsabil pentru relații cu clienții (inclusiv orice Conturi Financiare agregate respectivului Cont cu Valoare Mare) în cazul în care responsabilul pentru relații cu clienții deține informații concrete conform cărora Titularul de cont este o Persoană care face obiectul raportării.
5. Efectele găsirii unor indicii.
- (a) Dacă, în urma examinării aprofundate a Conturilor cu Valoare Mare prevăzute la subsecțiunea C, nu este descoperit niciunul dintre indiciile enumerate la punctul 2 din subsecțiunea B, iar contul nu este identificat ca fiind deținut de o Persoană care face obiectul raportării descrisă la punctul 4 din subsecțiunea C, atunci nu sunt necesare acțiuni suplimentare până în momentul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul respectiv.
 - (b) În cazul în care, în urma examinării aprofundate a Conturilor cu Valoare Mare prevăzute la subsecțiunea C, este descoperit oricare dintre indiciile enumerate la subsecțiunea B punctul 2 literele (a)-(e), sau în cazul în care intervine ulterior o modificare a circumstanțelor care duce la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul, Instituția Financiară Raportoare trebuie să considere contul drept Cont care face obiectul raportării în fiecare stat membru pentru care este identificat un indice, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice punctul 6 din subsecțiunea B și, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.
 - (c) În cazul în care, în urma examinării aprofundate prevăzute la subsecțiunea C, este descoperită o adresă purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” și pentru Titularul de cont nu este identificată nicio altă adresă și niciunul dintre celelalte indicii enumerate la subsecțiunea B punctul 2 literele (a)-(e) Instituția Financiară Raportoare trebuie să obțină din partea Titularului de cont respectiv o autocertificare sau Documente Justificative pentru a stabili rezidența fiscală (rezidențele fiscale) ale respectivului Titular de cont. În cazul în care o Instituție Financiară Raportoare nu poate obține autocertificarea sau Documentele Justificative respective, aceasta trebuie să raporteze contul autorității competente din propriul stat membru drept cont nedocumentat.
6. În cazul în care un Cont de Persoană Fizică Preexistent nu este un Cont cu Valoare Mare la data de 31 decembrie 2015, dar devine un Cont cu Valoare Mare începând cu ultima zi a anului calendaristic următor, Instituția Financiară Raportoare trebuie să finalizeze procedurile de examinare aprofundată prevăzute la subsecțiunea C cu privire la respectivul cont în anul calendaristic următor anului în care contul devine un Cont cu Valoare Mare. Dacă, pe baza acestei examinări, respectivul cont este identificat drept Cont care face obiectul raportării, Instituția Financiară Raportoare are obligația de a raporta, anual, informațiile necesare cu privire la respectivul cont pentru anul în care acesta este identificat drept Cont care face obiectul raportării și pentru anii următori, cu excepția cazului în care Titularul de cont încetează să mai fie o Persoană care face obiectul raportării.

▼ **M1**

7. Odată ce o Instituție Financiară Raportoare aplică procedurile de examinare aprofundată prevăzute la subsecțiunea C pentru un Cont cu Valoare Mare, Instituția Financiară Raportoare nu este obligată să aplice din nou respectivele proceduri, în afară de consultarea responsabilului pentru relații cu clienții prevăzută la punctul 4 din subsecțiunea C, cu privire la același Cont cu Valoare Mare în orice an ulterior, cu excepția cazului în care contul este nedocumentat, caz în care Instituția Financiară Raportoare ar trebui să aplice din nou, anual, respectivele proceduri, până în momentul în care respectivul cont încetează să mai fie nedocumentat.
8. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor privind un Cont cu Valoare Mare care duce la asocierea cu contul respectiv a unuia sau a mai multor indicii prevăzute la punctul 2 din subsecțiunea B, Instituția Financiară Raportoare trebuie să considere contul drept Cont care face obiectul raportării în legătură cu fiecare stat membru pentru care este identificat un indiciu, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice punctul 6 din subsecțiunea B și, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la punctul menționat.
9. O Instituție Financiară Raportoare trebuie să pună în aplicare proceduri prin care să se asigure că un responsabil pentru relații cu clienții identifică orice modificare a circumstanțelor referitoare la un cont. De exemplu, în cazul în care responsabilului pentru relații cu clienții i se comunică faptul că Titularul de cont are o nouă adresă de corespondență într-un stat membru, Instituția Financiară Raportoare are obligația de a considera noua adresă drept o modificare a circumstanțelor și, în cazul în care aceasta alege să aplice punctul 6 din subsecțiunea B, este obligată să obțină documentele adecvate din partea Titularului de cont.
- D. Examinarea Conturilor de Persoană Fizică cu Valoare Mare Preexistente trebuie finalizată până la 31 decembrie 2016. Examinarea Conturilor de Persoană Fizică cu Valoare Mai Mică Preexistente trebuie finalizată până la 31 decembrie 2017.
- E. Orice Cont de Persoană Fizică Preexistent, care a fost identificat drept Cont care face obiectul raportării în temeiul prezentei secțiuni, trebuie considerat drept Cont care face obiectul raportării în toți anii următori, cu excepția cazului în care Titularul de cont încetează să mai fie o Persoană care face obiectul raportării.

SECȚIUNEA IV

► **C2** DILIGENȚĂ FISCALĂ ◀ **ÎN CEEA CE PRIVEȘTE CONTURILE DE PERSOANĂ FIZICĂ NOI**

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării Conturilor care fac obiectul raportării dintre Conturile de Persoană Fizică Noi.

- A. În ceea ce privește Conturile de Persoană Fizică Noi, în momentul deschiderii contului, Instituția Financiară Raportoare trebuie să obțină o autocertificare, care poate face parte din documentația de deschidere a contului, care permite Instituției Financiară Raportoare să stabilească rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a(le) Titularului de cont și să confirme caracterul rezonabil al respectivei autocertificări pe baza informațiilor obținute de Instituția Financiară Raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu Procedurile AML/KYC.
- B. În cazul în care autocertificarea stabilește că Titularul de cont este rezident fiscal într-un stat membru, Instituția Financiară Raportoare trebuie să considere contul drept Cont care face obiectul raportării și autocertificarea trebuie să includă, de asemenea, NIF al Titularului de cont pentru respectivul stat membru (sub rezerva secțiunii I subsecțiunea D) și data nașterii acestuia.

▼ **M1**

- C. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un Cont de Persoană Fizică Nou în urma căreia Instituția Financiară Raportoare află sau are motive să aștepte că autocertificarea inițială este incorectă sau nefiabilă, Instituția Financiară Raportoare nu se poate baza pe autocertificarea inițială și trebuie să obțină o autocertificare valabilă care să stabilească rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a(l)e Titularului de cont.

SECȚIUNEA V

► **C2 DILIGENȚĂ FISCALĂ** ◀ **ÎN CEEA CE PRIVEȘTE CONTURILE DE ENTITATE PREEXISTENTE**

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării Conturilor care fac obiectul raportării dintre Conturile de Entitate Preexistente.

- A. Conturi de Entitate care nu fac obiectul obligației de examinare, identificare sau raportare. Cu excepția cazului în care Instituția Financiară Raportoare decide altfel, fie cu privire la toate Conturile de Entitate Preexistente, fie separat, cu privire la orice grup clar identificat de astfel de conturi, un Cont de Entitate Preexistent cu un sold agregat sau o valoare agregată a contului care nu depășește, la data de 31 decembrie 2015, un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 250 000 USD nu face obiectul obligației de examinare, identificare sau raportare drept un Cont care face obiectul raportării, până în momentul în care soldul agregat sau valoarea agregată a contului depășește cuantumul respectiv în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.
- B. Conturi de entitate care fac obiectul examinării. Un Cont de Entitate Preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește, la data de 31 decembrie 2015, un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 250 000 USD și un Cont de Entitate Preexistent care nu depășește, la data de 31 decembrie 2015, cuantumul respectiv, dar cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește acest quantum în ultima zi din orice an calendaristic ulterior trebuie examinate în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D.
- C. Conturi de entitate care fac obiectul obligației de raportare. În ceea ce privește Conturile de Entitate Preexistente prevăzute la subsecțiunea B, numai conturile care sunt deținute de una sau mai multe Entități care sunt Persoane care fac obiectul raportării sau de ENFS (Entități care nu sunt Instituții Financiare) pasive cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării sunt considerate drept Conturi care fac obiectul raportării.
- D. Proceduri de examinare pentru identificarea Conturilor de Entitate care fac obiectul obligației de raportare. Pentru Conturile de Entitate Preexistente prevăzute la subsecțiunea B, o Instituție Financiară Raportoare trebuie să aplice următoarele proceduri de examinare pentru a stabili dacă contul este deținut de una sau mai multe Persoane care fac obiectul raportării sau de ENFS pasive cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării:
1. Să stabilească dacă Entitatea este o Persoană care face obiectul raportării.
 - (a) Să examineze informațiile păstrate în scopuri de reglementare sau de relații cu clienții (inclusiv informații colectate în conformitate cu Procedurile AML/KYC) pentru a stabili dacă informațiile indică faptul că Titularul de cont este rezident într-un stat membru. În acest scop, informațiile care indică faptul că Titularul de cont este rezident într-un stat membru includ un loc de înregistrare sau de constituire sau o adresă într-un stat membru.

▼ M1

(b) Dacă informațiile indică faptul că Titularul de cont este rezident într-un stat membru, Instituția Financiară Raportoare trebuie să considere contul drept Cont care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care aceasta obține o autocertificare din partea Titularului de cont, sau stabilește în mod rezonabil, pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, că Titularul de cont nu este o Persoană care face obiectul raportării.

2. Să stabilească dacă Entitatea este o ENFS pasivă cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării. Cu privire la un Titular de cont al unui Cont de entitate preexistent (inclusiv o Entitate care este o Persoană care face obiectul raportării), Instituția Financiară Raportoare trebuie să stabilească dacă Titularul de cont este o ENFS pasivă cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre Persoanele care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un Cont care face obiectul raportării. În cursul stabilirii acestor elemente, Instituția Financiară Raportoare trebuie să respecte orientările de la subsecțiunea D punctul 2 literele (a)-(c) în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor.

(a) Să stabilească dacă Titularul de cont este o ENFS pasivă. În scopul de a stabili dacă Titularul de cont este o ENFS pasivă, Instituția Financiară Raportoare trebuie să obțină o autocertificare din partea Titularului de cont pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că Titularul de cont este o ENFS activă sau o Instituție Financiară, alta decât o Entitate de Investiții prevăzută la secțiunea VIII subsecțiunea A punctul 6 litera (b) care nu este o Instituție Financiară dintr-o Jurisdicție Participantă.

(b) Să stabilească Persoanele care exercită controlul asupra unui Titular de cont. În scopul stabilirii Persoanelor care exercită controlul asupra unui Titular de cont, o Instituție Financiară Raportoare se poate baza pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu Procedurile AML/KYC.

(c) Să stabilească dacă o Persoană care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării. Pentru a stabili dacă o Persoană care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării, o Instituție Financiară Raportoare se poate baza pe:

(i) informații colectate și păstrate în conformitate cu Procedurile AML/KYC în cazul unui Cont de entitate preexistent deținut de una sau mai multe ENFS cu un sold sau o valoare agregată care nu depășește un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 1 000 000 USD; sau

(ii) o autocertificare din partea Titularului de cont sau a Persoanei care exercită controlul privind statul membru (statele membre) sau privind altă jurisdicție (alte jurisdicții) în care Persoana care exercită controlul are rezidența fiscală.

E. Calendarul punerii în aplicare a examinării și proceduri suplimentare aplicabile Conturilor de Entitate Preexistente

1. Examinarea Conturilor de Entitate Preexistente cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește, la data de 31 decembrie 2015, un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 250 000 USD trebuie finalizată până la data de 31 decembrie 2017.

▼ **M1**

2. Examinarea Conturilor de Entitate Preexistente cu un sold sau o valoare agregată a contului care nu depășește, la data de 31 decembrie 2015, un cuantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 250 000 USD, dar depășește cuantumul respectiv la data de 31 decembrie a unui an ulterior trebuie finalizată în anul calendaristic următor anului în care soldul sau valoarea agregată a contului depășește acest cuantum.
3. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un Cont de Entitate Preexistent în urma căreia Instituția Financiară Raportoare află sau are motive să afle că autocertificarea sau alte documente asociate cu un cont sunt incorecte sau nefiabile, Instituția Financiară Raportoare trebuie să stabilească din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D.

SECȚIUNEA VI

► **C2 DILIGENȚĂ FISCALĂ** ◀ **ÎN CEEA CE PRIVEȘTE CONTURILE DE ENTITATE NOI**

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării Conturilor care fac obiectul raportării dintre Conturile de Entitate Noi.

Proceduri de examinare pentru identificarea Conturilor de entitate care fac obiectul obligației de raportare. Pentru Conturile de Entitate Noi, o Instituție Financiară Raportoare trebuie să aplice următoarele proceduri de examinare pentru a stabili dacă contul este deținut de una sau mai multe Persoane care fac obiectul raportării sau de ENFS pasive cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării:

1. Să stabilească dacă Entitatea este o Persoană care face obiectul raportării.
 - (a) Să obțină o autocertificare, care poate face parte din documentația de deschidere a contului, care permite Instituției Financiare Raportoare să stabilească rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a(le) Titularului de cont și să confirme caracterul rezonabil al respectivei autocertificări pe baza informațiilor obținute de Instituția Financiară Raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu Procedurile AML/KYC. În cazul în care Entitatea certifică faptul că nu are rezidență fiscală, Instituția Financiară Raportoare se poate baza pe adresa sediului principal al Entității pentru a stabili rezidența Titularului de cont.
 - (b) Dacă autocertificarea indică faptul că Titularul de cont este rezident într-un stat membru, Instituția Financiară Raportoare trebuie să considere contul drept Cont care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care aceasta stabilește în mod rezonabil, pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, că Titularul de cont nu este o Persoană care face obiectul raportării în legătură cu respectivul stat membru.
2. Să stabilească dacă Entitatea este o ENFS pasivă cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării. Cu privire la un Titular de cont al unui Cont de Entitate Nou (inclusiv o Entitate care este o Persoană care face obiectul raportării), Instituția Financiară Raportoare trebuie să stabilească dacă Titularul de cont este o ENFS pasivă cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre Persoanele care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un Cont care face obiectul raportării. În cursul stabilirii acestor elemente, Instituția Financiară Raportoare trebuie să respecte orientările de la subsecțiunea A punctul 2 literele (a)-(c) în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor.
 - (a) Să stabilească dacă Titularul de cont este o ENFS pasivă. În scopul de a stabili dacă Titularul de cont este o ENFS pasivă, Instituția Financiară Raportoare trebuie să se bazeze pe o autocertificare din partea Titularului de cont pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, pe baza cărora poate

▼ **M1**

stabili în mod rezonabil că Titularul de cont este o ENFS activă sau o Instituție Financiară, alta decât o Entitate de investiții prevăzută la secțiunea VIII subsecțiunea A punctul 6 litera (b) care nu este o Instituție Financiară dintr-o Jurisdicție Participantă.

- (b) Să stabilească Persoanele care exercită controlul asupra unui Titular de cont. În scopul stabilirii Persoanelor care exercită controlul asupra unui Titular de cont, o Instituție Financiară Raportoare se poate baza pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu Procedurile AML/KYC.
- (c) Să stabilească dacă o Persoană care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării. Pentru a stabili dacă o Persoană care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării, o Instituție Financiară Raportoare se poate baza pe o autocertificare din partea Titularului de cont sau a respectivei Persoane care exercită controlul.

SECȚIUNEA VII

NORME SPECIALE DE ► **C2** DILIGENȚĂ FISCALĂ ◀

Se aplică următoarele norme suplimentare în punerea în aplicare a procedurilor de ► **C2** diligență fiscală ◀ menționate anterior:

- A. Recurgerea la autocertificări și Documente Justificative. O Instituție Financiară Raportoare nu se poate baza pe autocertificare sau pe Documente Justificative în cazul în care Instituția Financiară Raportoare știe sau are motive să știe că autocertificarea sau Documentele Justificative sunt incorecte sau nefiabile.
- B. Proceduri alternative pentru Conturile Financiare deținute de beneficiari persoane fizice ai unui Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau ai unui Contract cu rentă viageră și pentru Contractele de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau pentru Contractele cu rentă viageră de grup. O Instituție Financiară Raportoare poate presupune că un beneficiar persoană fizică (altul decât deținătorul) al unui Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui Contract cu rentă viageră care beneficiază de o indemnizație de deces nu este o Persoană care face obiectul raportării și poate considera un astfel de Cont Financiar ca nefiind un Cont care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care Instituția Financiară Raportoare știe sau are motive să știe că beneficiarul este o Persoană care face obiectul raportării. O Instituție Financiară Raportoare are motive să știe că beneficiarul unui Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui Contract cu rentă viageră este o Persoană care face obiectul raportării dacă informațiile colectate de către Instituția Financiară Raportoare și asociate respectivului beneficiar conțin indicii conform celor prevăzute la secțiunea III subsecțiunea B. În cazul în care o Instituție Financiară Raportoare deține informații concrete sau are motive să știe că beneficiarul este o Persoană care face obiectul raportării, Instituția Financiară Raportoare trebuie să respecte procedurile de la secțiunea III subsecțiunea B.

O Instituție Financiară Raportoare poate considera un Cont Financiar care constă în participația de care beneficiază un membru în cadrul unui Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau al unui Contract cu rentă viageră de grup ca fiind un Cont Financiar care este un cont care nu face obiectul raportării până la data la care suma respectivă trebuie plătită angajatului/deținătorului unui certificat sau beneficiarului, în cazul în care Contul Financiar care constă în participația de care beneficiază un membru în cadrul unui Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau al unui Contract cu rentă viageră de grup îndeplinește următoarele cerințe:

- (i) Contractul de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau Contractul cu rentă viageră de grup îi este emis unui angajator și asigură cel puțin 25 de angajați/deținători de certificate;

▼ M1

- (ii) angajatul/deținătorii de certificate au dreptul să beneficieze de orice valoare înscrisă în contract în legătură cu participația sa și să numească beneficiari pentru indemnizația plătită la decesul angajatului; și
- (iii) suma agregată plătită oricărui angajat/deținător de certificat sau beneficiar nu depășește un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 1 000 000 USD.

Termenul „Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup” înseamnă un Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare care: (i) asigură persoane fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organizații profesionale, al unui sindicat ori al altei asociații sau grupări; și (ii) impune plata unei prime pentru fiecare membru al grupului (sau membru al unei categorii din cadrul grupului), care este stabilită fără a lua în considerare caracteristicile individuale de sănătate, altele decât vârsta, genul și obiceiurile legate de fumat ale respectivului membru al grupului (sau a categoriei de membri).

Termenul „Contrat cu rentă viageră de grup” înseamnă un Contract cu rentă viageră în care creditorii sunt persoane fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organizații profesionale, al unui sindicat, ori al altei asociații sau grupări.

C. Norme privind Agregarea soldurilor conturilor și Conversia monetară

1. Agregarea Conturilor de persoană fizică. În scopul stabilirii soldului sau a valorii agregate Conturilor Financiare deținute de o persoană fizică, o Instituție Financiară Raportoare este obligată de a agrega toate Conturile Financiare administrate de Instituția Financiară Raportoare, sau de o Entitate afiliată, dar numai în măsura în care sistemele informatice ale Instituției Financiare Raportoare arată o legătură între Conturile Financiare prin referire la un element de date, cum ar fi numărul de client sau NIF și permite agregarea soldurilor sau a valorii conturilor. Fiecărui titular al unui Cont Financiar deținut în comun i se atribuie soldul sau valoarea integrală a Contului Financiar deținut în comun în scopul aplicării cerințelor privind agregarea prevăzute la prezentul punct.
2. Agregarea Conturilor de entitate. În scopul stabilirii soldului sau a valorii agregate a Conturilor Financiare deținute de o Entitate, o Instituție Financiară Raportoare are obligația de a lua în considerare toate Conturile Financiare care sunt administrate de Instituția Financiară Raportoare sau de o Entitate afiliată, dar numai în măsura în care sistemele informatice ale Instituției Financiare Raportoare arată o legătură între Conturile Financiare prin referire la un element de date, cum ar fi numărul de client sau NIF și permit agregarea soldurilor sau a valorilor conturilor. Fiecărui titular al unui Cont Financiar deținut în comun i se atribuie soldul sau valoarea integrală a Contului Financiar deținut în comun în scopul aplicării cerințelor privind agregarea prevăzute la prezentul punct.
3. Norme speciale privind agregarea conturilor aplicabile responsabililor pentru relații cu clienții. În scopul stabilirii soldului sau a valorii agregate a Conturilor Financiare deținute de o persoană pentru a stabili dacă un Cont Financiar este un Cont cu Valoare Mare, o Instituție Financiară Raportoare are, de asemenea, obligația ca, în cazul oricăror Conturi Financiare cu privire la care responsabilul pentru relații cu clienții știe sau are motive să știe că sunt în mod direct sau indirect deținute, controlate sau instituite (altfel decât în capacitate fiduciară) de către aceeași persoană, de a agrega toate respectivele conturi.
4. Sumele se citesc ca incluzând echivalentul în alte monede. Toate sumele exprimate în monedele diferitelor state membre se citesc ca incluzând sumele echivalente în alte monede, astfel cum sunt stabilite prin legislația națională.

▼ M1

SECȚIUNEA VIII

DEFINIȚIILE TERMENILOR

Următorii termeni sunt definiți în continuare:

A. Instituție Financiară Raportoare

1. Termenul „Instituție Financiară Raportoare” înseamnă orice Instituție Financiară a unui stat membru care nu este o Instituție Financiară Nonraportoare. Termenul „Instituție Financiară a unui stat membru” înseamnă:
 - (i) orice Instituție Financiară care este rezidentă într-un stat membru, dar exclude orice sucursală a respectivei Instituții Financiare care se află în afara teritoriului statului membru respectiv, și (ii) orice sucursală a unei Instituții Financiare care nu este rezidentă într-un stat membru, în cazul în care sucursala respectivă se află în respectivul stat membru.
2. Termenul „Instituție Financiară dintr-o Jurisdicție Participantă” înseamnă:
 - (i) orice Instituție Financiară care este rezidentă într-o Jurisdicție Participantă, dar exclude orice sucursală a respectivei Instituții Financiare care se află în afara teritoriului Jurisdicției Participante și (ii) orice sucursală a unei Instituții Financiare care nu este rezidentă într-o Jurisdicție Participantă, în cazul în care sucursala respectivă se află într-o Jurisdicție Participantă.
3. Termenul „Instituție Financiară” înseamnă o Instituție de Custodie, o Instituție Depozitară, o Entitate de Investiții sau o Companie de asigurări determinată.
4. Termenul „Instituție de Custodie” înseamnă orice Entitate care deține, ca parte substanțială a activității sale, Active Financiare în contul unor terți. O Entitate deține, ca parte substanțială a activității sale, Active Financiare în contul unor terți dacă venitul brut al Entității atribuit deținerii de Active Financiare și serviciilor financiare conexe este egal sau mai mare de 20 % din venitul brut al Entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:
 - (i) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie (sau în ultima zi a unei perioadei contabile care nu este un an calendaristic) dinaintea anului în care se efectuează calculul sau
 - (ii) perioada în cursul căreia Entitatea a existat.
5. Termenul „Instituție Depozitară” înseamnă orice Entitate care atrage depozite în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare.
6. Termenul „Entitate de Investiții” înseamnă orice Entitate:
 - (a) care desfășoară, ca activitate principală, una sau mai multe dintre următoarele activități sau operațiuni pentru sau în numele unui client:
 - (i) tranzacții cu instrumente de piață monetară (cecuri, bonuri de trezorerie, certificate de depozit, instrumente derivate etc.); schimb valutar; instrumente în materie de schimb valutar, rata dobânzii și indici bursieri; titluri de valoare transferabile; sau tranzacții la termen cu mărfuri;
 - (ii) administrarea individuală și colectivă a portofoliului; sau
 - (iii) care investește, administrează sau gestionează în alt mod Active Financiare sau bani în numele altor persoane;
 - sau
 - (b) al cărei venit brut provine în principal din activități de investire, reinvestire sau tranzacționare de Active Financiare, în cazul în care Entitatea este administrată de către o altă Entitate care este o Instituție Depozitară, o Instituție de Custodie, o Companie de asigurări specificată sau o Entitate de Investiții, astfel cum sunt prevăzute la subsecțiunea A punctul 6 litera (a).

▼ **M1**

O Entitate este considerată a desfășura ca activitate principală una sau mai multe dintre activitățile menționate la subsecțiunea A punctul 6 litera (a), sau venitul brut al unei Entități este atribuibil în principal activităților de investire, reinvestire sau tranzacționare de Active Financiare în sensul subsecțiunii A punctul 6 litera (b), în cazul în care venitul brut al Entității atribuibil activităților relevante este egal sau mai mare de 50 % din venitul brut al Entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele: (i) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie a anului dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau (ii) perioada în cursul căreia Entitatea a existat. Termenul „Entitate de Investiții” nu include o Entitate care este o ENFS activă, întrucât Entitatea respectivă îndeplinește oricare dintre criteriile prevăzute la subsecțiunea D punctul 8 literele (d)-(g).

Prezentul punct se interpretează într-o manieră consecventă cu limbajul similar utilizat în definiția termenului „Instituție Financiară” din recomandările Grupului de Acțiune Financiară.

7. Termenul „Activ Financiar” include un titlu de valoare (de exemplu, acțiuni în cadrul capitalului unei societăți comerciale; participații în capitalurile proprii sau dreptul la beneficii în cadrul unui parteneriat deținut de mulți asociați sau cotel la bursă sau în cadrul unei fiducii; bilete la ordin, obligațiuni sau alte titluri de datorie), drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap (de exemplu, swap pe rata dobânzii, swap valutar, swap de bază, rată de dobândă cu plafon maxim, rata de dobândă cu prag minim, swap pe mărfuri, swap pe acțiuni, swap pe indici bursieri și acorduri similare), un Contract de asigurare sau un Contract cu rentă viageră sau orice dobândă (inclusiv un contract de tip futures sau forward sau o opțiune) în legătură cu un titlu de valoare, drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, un Contract de asigurare sau un Contract cu rentă viageră. Termenul „Activ Financiar” nu include drepturile directe asupra unor bunuri imobile, care să nu fie titluri de datorie.
8. Termenul „Companie de asigurări specificată” înseamnă orice Entitate care este o companie de asigurări (sau societatea holding a unei companii de asigurări) care emite sau este obligată să efectueze plăți cu privire la un Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau la un Contract cu rentă viageră.

B. Instituție Financiară Nonraportoare

1. Termenul „Instituție Financiară Nonraportoare” înseamnă orice Instituție Financiară care este:
 - (a) o Entitate guvernamentală, o Organizație internațională sau o Bancă centrală, în afară de situațiile care se referă la o plată care derivă dintr-o obligație care incumbă în legătură cu o activitate financiară comercială de tipul celor desfășurate de o Companie de asigurări specificată, de o Instituție de Custodie sau de o Instituție depozitară;
 - (b) un Fond de pensii cu participare largă; un Fond de pensii cu participare restrânsă; un Fond de pensii al unei Entități guvernamentale, al unei Organizații internaționale sau al unei Bănci centrale; sau un Emitent de carduri de credit calificat;
 - (c) orice altă Entitate care prezintă un risc scăzut de a fi utilizată pentru evaziune fiscală, are caracteristici similare în mod substanțial cu oricare dintre Entitățile prevăzute la subsecțiunea B punctul 1 literele (a) și (b) și este inclusă pe lista Instituțiilor Financiare nonraportoare menționată la articolul 8 alineatul (7a) din prezenta directivă, cu condiția ca statutul respectivei Entități drept Instituție Financiară Nonraportoare să nu aducă atingere obiectivelor prezentei directive;

▼ M1

- (d) un Organism de plasament colectiv exceptat; sau
- (e) o fiducie, în măsura în care fiduciarul este o Instituție Financiară Raportoare și raportează toate informațiile care trebuie raportate în conformitate cu secțiunea I cu privire la toate Conturile fiduciei care fac obiectul raportării.
2. Termenul „Entitate guvernamentală” înseamnă guvernul unui stat membru sau al unei alte jurisdicții, orice subdiviziune politică a unui stat membru sau a unei alte jurisdicții (care, pentru evitarea oricărei ambiguități, include un stat, o provincie, un județ sau o localitate), sau orice organism sau agenție deținut(ă) integral de un stat membru sau de o altă jurisdicție ori de una sau mai multe dintre subdiviziunile sus-menționate (fiecare reprezentând o „Entitate guvernamentală”). Această categorie este alcătuită din părți integrante, entități controlate și subdiviziuni politice ale unui stat membru sau ale unei alte jurisdicții.
- (a) O „parte integrantă” a unui stat membru sau a unei alte jurisdicții înseamnă orice persoană, organizație, agenție, birou, fond, organism public sau alt organism, oricare ar fi denumirea sa, care constituie o autoritate administrativă a unui stat membru sau a unei alte jurisdicții. Veniturile nete ale autorității administrative trebuie să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale statului membru sau al unei alte jurisdicții și nicio parte a acestora nu trebuie să revină în beneficiul vreunei persoane private. O parte integrantă nu include nicio persoană fizică care este un membru al guvernului, funcționar sau administrator care acționează cu titlu privat sau personal.
- (b) O entitate controlată înseamnă o Entitate care este, formal, separată de statul membru sau altă jurisdicție sau care constituie, în alt mod, o entitate juridică separată, cu condiția ca:
- (i) Entitatea să fie deținută și controlată în totalitate de una sau mai multe Entități guvernamentale, direct sau prin intermediul uneia sau al mai multor entități controlate;
- (ii) veniturile nete ale Entității să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale uneia sau ale mai multor Entități guvernamentale și nicio parte a acestora să nu revină în beneficiul vreunei persoane private; și
- (iii) activele Entității să revină uneia sau mai multor Entități guvernamentale în momentul dizolvării acesteia.
- (c) Venitul nu revine în beneficiul persoanelor fizice în cazul în care respectivele persoane sunt beneficiarii-țintă ai unui program guvernamental, iar activitățile din cadrul programului sunt desfășurate pentru publicul larg în interes general sau se referă la administrarea unei părți a guvernului. Cu toate acestea, sub rezerva dispozițiilor anterioare, se consideră că venitul revine în beneficiul persoanelor fizice în cazul în care este obținut din folosirea unei Entități Guvernamentale pentru a desfășura o activitate comercială, cum ar fi o activitate bancară comercială, care furnizează servicii financiare persoanelor fizice.
3. Termenul „Organizație internațională” înseamnă orice organizație internațională ori agenție sau organism deținut în totalitate de aceasta. Această categorie include orice organizație interguvernamentală (inclusiv o organizație supranațională): (i) care este alcătuită în primul rând din guverne; (ii) care are în vigoare un acord privind sediul sau un acord în mod fundamental similar cu statul membru; și (iii) al cărei venit nu revine în beneficiul unor persoane private.

▼ M1

4. Termenul „Bancă centrală” înseamnă o instituție care este, prin lege sau prin hotărâre de guvern, autoritatea principală, în afară de guvernul propriu-zis al statului membru, care emite instrumente destinate să fie utilizate ca monedă. O astfel de instituție poate include un organism care este separat de guvernul statului membru, fie că este deținut sau nu, în totalitate sau parțial, de către statul membru.
5. Termenul „Fond de pensii cu participare largă” înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensie, indemnizații de invaliditate sau de deces, sau orice combinație a acestora, către beneficiari care sunt actuali sau foști angajați (sau persoanele desemnate de către respectivii angajați) ai unuia sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu condiția ca fondul:
- (a) să nu aibă un singur beneficiar cu dreptul la mai mult de 5 % din activele fondului;
 - (b) să facă obiectul normelor guvernamentale și să raporteze informații autorităților fiscale; și
 - (c) să îndeplinească cel puțin una dintre următoarele cerințe:
 - (i) fondul este, în general, scutit de la plata impozitului pe veniturile din investiții sau impozitarea acestor venituri este amânată sau impozitată cu o cotă redusă, datorită statutului său de fond de pensii sau regim de pensii;
 - (ii) fondul primește cel puțin 50 % din contribuțiile sale totale [altele decât transferurile de active de la alte regimuri prevăzute la subsecțiunea B punctele 5-7 sau din conturile de pensii prevăzute la subsecțiunea C punctul 17 litera (a)] din partea angajatorilor care le finanțează;
 - (iii) plățile sau retragerile din fond sunt permise numai în cazul producerii unor evenimente determinate legate de pensionare, invaliditate sau deces [(cu excepția plăților periodice către alte fonduri de pensii prevăzute la subsecțiunea B punctele 5-7 și a conturilor de pensii prevăzute la subsecțiunea C punctul 17 litera (a)], sau, în cazul efectuării de plăți sau de retrageri înainte de evenimentele determinate, se aplică sancțiuni; sau
 - (iv) contribuțiile angajaților (altele decât anumite contribuții autorizate) la fond sunt limitate în funcție de venitul câștigat de angajat sau nu pot depăși, anual, un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 50 000 USD, aplicând normele stabilite la secțiunea VII subsecțiunea C privind agregarea conturilor și conversia monetară.
6. Termenul „Fond de pensii cu participare restrânsă” înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizații de invaliditate sau de deces către beneficiari care sunt actuali sau foști angajați (sau persoanele desemnate de către respectivii angajați) ai unuia sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu următoarele condiții:
- (a) fondul să aibă mai puțin de 50 de participanți;
 - (b) fondul să fie finanțat de unul sau mai mulți angajatori care nu sunt Entități de Investiții sau ENFS pasive;

▼ M1

- (c) contribuțiile angajatului și ale angajatorului la fond [altele decât transferurile de active din conturile de pensii prevăzute la subsecțiunea C punctul 17 litera (a)] să fie limitate în funcție de venitul câștigat și, respectiv, de remunerarea angajaților;
 - (d) participanții care nu sunt rezidenți ai statului membru în care este stabilit fondul să nu aibă dreptul la mai mult de 20 % din activele fondului; și
 - (e) fondul să facă obiectul normelor guvernamentale și să raporteze informații autorităților fiscale.
7. Termenul „Fond de pensii al unei Entități guvernamentale, al unei Organizații internaționale sau al unei Bănci centrale” înseamnă un fond instituit de o Entitate guvernamentală, o Organizație internațională sau o Bancă centrală pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizații de invaliditate sau de deces către beneficiari sau participanți care sunt actuali sau foști angajați (sau persoanele desemnate de către respectivii angajați), sau care nu sunt actuali sau foști angajați, dacă respectivele beneficii sunt acordate unor astfel de beneficiari sau participanți în schimbul unor servicii personale prestate pentru Entitatea guvernamentală, Organizația internațională sau Banca centrală respective.
8. Termenul „Emitent de carduri de credit calificat” înseamnă o Instituție Financiară care îndeplinește următoarele cerințe:
- (a) Instituția Financiară este o Instituție Financiară doar pentru că este un emitent de carduri de credit care atrage depozite numai atunci când un client face o plată care depășește soldul datorat cu privire la card și plățile în exces nu sunt restituite imediat clientului; și
 - (b) anterior datei de 1 ianuarie 2016 sau începând cu data menționată, Instituția Financiară pune în aplicare politici și proceduri, fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depășește cuantumul exprimat în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 50 000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client peste cuantumul respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la secțiunea VII subsecțiunea C privind agregarea conturilor și conversia monetară. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, ci include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mărfuri.
9. Termenul „Organism de plasament colectiv exceptat” înseamnă o Entitate de Investiții care este reglementată ca organism de plasament colectiv, cu condiția ca toate drepturile asupra organismului de plasament colectiv să fie deținute de către sau prin intermediul unor persoane fizice sau Entități care nu sunt Persoane care fac obiectul raportării, cu excepția unei ENFS pasive cu Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării.

Simplul fapt că organismul de plasament colectiv a emis acțiuni fizice la purtător nu împiedică o Entitate de investiții care este reglementată ca organism de plasament colectiv să se încadreze la punctul 9 din subsecțiunea B drept Organism de plasament colectiv exceptat, în următoarele condiții:

- (a) organismul de plasament colectiv să nu fi emis și să nu emită niciun fel de acțiuni fizice la purtător ulterior datei de 31 decembrie 2015;

▼ M1

- (b) organismul de plasament colectiv să retragă toate acțiunile respective în caz de răscumpărare;
- (c) organismul de plasament colectiv să îndeplinească procedurile de ►C2 diligență fiscală ◀ prevăzute în secțiunile II-VII și să raporteze orice informații solicitate care trebuie raportate cu privire la orice astfel de acțiuni atunci când respectivele acțiuni sunt prezentate pentru răscumpărare sau alte forme de plată; și
- (d) organismul de plasament colectiv să fi instituit politici și proceduri pentru a se asigura că astfel de acțiuni sunt răscumpărate sau imobilizate cât mai curând posibil și, în orice caz, anterior datei de 1 ianuarie 2018.

C. Cont Financiar

1. Termenul „Cont Financiar” înseamnă un cont administrat de o Instituție Financiară și include un Cont de Depozit, un Cont de Custodie și:

- (a) în cazul unei Entități de Investiții, orice drepturi aferente capitalului sau datoriei aparținând Instituției Financiare. Fără a aduce atingere dispozițiilor anterioare, termenul „Cont Financiar” nu include niciun drept aferent capitalului sau datoriei unei Entități care este o Entitate de Investiții doar din motivul că aceasta: (i) prestează un serviciu de consiliere în investiții și acționează în numele, sau (ii) administrează portofolii ale unui client și acționează în numele acestuia în scopul realizării de investiții, de gestionare sau de administrare a Activelor Financiare depuse în numele clientului la o Instituție Financiară, alta decât respectiva Entitate;
- (b) în cazul unei Instituții Financiare care nu este prevăzută la subsecțiunea C punctul 1 litera (a), orice drept aferent capitalului sau datoriei Instituției Financiare, în cazul în care categoria de drepturi a fost stabilită cu scopul de a evita raportarea în conformitate cu secțiunea I; și
- (c) orice Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare și orice Contract cu rentă viageră emis sau administrat de către o Instituție Financiară, altul decât o rentă viageră imediată, nelegată de investiții, netransferabilă, care îi este emisă unei persoane fizice și corespunde unei pensii sau unei indemnizații de invaliditate furnizate în cadrul unui cont care este un Cont Exclus.

Termenul „Cont Financiar” nu include niciun cont care este un Cont Exclus.

2. Termenul „Cont de Depozit” include orice cont comercial, de debit, de economii, la termen, de consemnațiuni, sau un cont a cărui existență este documentată printr-un certificat de depozit, de economii, de investiții, un certificat de îndatorare sau un alt instrument similar păstrat de o Instituție Financiară în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare. Un Cont de Depozit include, de asemenea, o sumă deținută de o companie de asigurări în temeiul unui contract de investiții cu garanție sau al unui acord similar care are drept scop plata sau creditarea de dobânzi către titular.
3. Termenul „Cont de Custodie” înseamnă un cont (altul decât un Contract de asigurare sau un Contract cu rentă viageră) care conține unul sau mai multe Active Financiare în beneficiul altei persoane.

▼ M1

4. Termenul „Participație în capitalurile proprii” înseamnă, în cazul unui parteneriat care este o Instituție Financiară, o participație fie la capitalul, fie la profitul parteneriatului. În cazul unei fiducii care este o Instituție Financiară, o Participație în capitalurile proprii este considerată a fi deținută de către orice persoană asimilată unui constitutor sau unui beneficiar al întregii fiducii sau a unei părți a acesteia, sau a oricărei alte persoane fizice care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei. O Persoană care face obiectul raportării va fi considerată beneficiar al unei fiducii dacă respectiva Persoană care face obiectul raportării are dreptul de a primi, direct sau indirect (de exemplu, prin intermediul unui mandatar), o distribuție obligatorie sau poate primi, direct sau indirect, o distribuție discreționară din fiducie.
5. Termenul „Contract de asigurare” înseamnă un contract (altul decât un Contract cu rentă viageră) în conformitate cu care emitentul este de acord să plătească o sumă în momentul în care survine un eveniment asigurat specificat, legat de mortalitate, morbiditate, accident, răspundere civilă sau pagubă materială afectând o proprietate.
6. Termenul „Contract cu rentă viageră” înseamnă un contract în conformitate cu care emitentul este de acord să efectueze plăți pentru o anumită perioadă de timp, determinată, în totalitate sau parțial, în funcție de speranța de viață a uneia sau mai multor persoane fizice. Termenul include, de asemenea, un contract care este considerat a fi un Contract cu rentă viageră în conformitate cu legislația, reglementările sau practica din statul membru sau din altă jurisdicție în care contractul a fost emis, și în conformitate cu care emitentul este de acord să facă plățile pentru o perioadă de mai mulți ani.
7. Termenul „Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare” înseamnă un Contract de asigurare (altul decât un contract de reasigurare încheiat între două societăți de asigurare) care are o Valoare de răscumpărare.
8. Termenul „Valoare de răscumpărare” înseamnă valoarea cea mai mare dintre: (i) suma pe care deținătorul poliței de asigurare este îndreptățit să o primească în cazul răscumpărării sau rezilierii contractului (calculată fără a scădea eventualele taxe de răscumpărare sau împrumuturi din poliță) și (ii) suma pe care deținătorul poliței de asigurare o poate împrumuta în temeiul contractului sau în legătură cu acesta. Fără a aduce atingere dispozițiilor anterioare, termenul „Valoare de răscumpărare” nu include o sumă de plătit în temeiul unui Contract de asigurare:
 - (a) doar din motivul decesului unei persoane fizice asigurate în temeiul unui contract de asigurare de viață;
 - (b) drept indemnizație pentru o daună corporală, o boală sau o altă plată reparatorie pentru o pierdere economică ce survine în momentul producerii evenimentului asigurat;
 - (c) drept rambursare a unei prime plătite anterior (mai puțin costul taxelor de asigurare, fie că acestea sunt sau nu efectiv aplicate) în conformitate cu un Contract de asigurare (altul decât un contract de asigurare de viață cu componentă de investiții sau un Contract cu rentă viageră) ca urmare a anulării sau a rezilierii contractului, a diminuării expunerii la risc pe parcursul perioadei în care contractul este efectiv în vigoare, ori rezultând din corectarea unei erori de înscriere sau a unei erori similare cu privire la prima stipulată în contract;
 - (d) drept dividend în beneficiul deținătorului poliței de asigurare (în afară de dividendele transferate la rezilierea contractului), cu condiția ca respectivele dividende să fie legate de un Contract de asigurare în conformitate cu care singurele indemnizații de plătit sunt cele prevăzute la subsecțiunea C punctul 8 litera (b); sau

▼ M1

- (e) drept restituire a unei prime în avans sau a unui depozit de primă pentru un Contract de asigurare a cărui primă trebuie plătită cel puțin o dată pe an, dacă suma reprezentând prima anticipată sau depozitul de primă nu depășește suma primei anuale de plată pentru anul următor în temeiul contractului.

9. Termenul „Cont Preexistent” înseamnă:

- (a) un Cont Financiar administrat de o Instituție Financiară Raportoare începând cu data de 31 decembrie 2015;

- (b) orice Cont Financiar al unui Titular de cont, indiferent de data la care a fost deschis respectivul Cont Financiar, în cazul în care:

- (i) Titularul de cont deține, de asemenea, la Instituția Financiară Raportoare (sau la o Entitate afiliată din același stat membru ca Instituția Financiară Raportoare) un Cont Financiar care este un Cont preexistent în conformitate cu subsecțiunea C punctul 9 litera (a);

- (ii) Instituția Financiară Raportoare (și, după caz, Entitatea afiliată din același stat membru ca și Instituția Financiară Raportoare) tratează atât Conturile Financiare menționate anterior, precum și orice alte Conturi Financiare ale Titularului de cont care sunt considerate drept Conturi Preexistente în temeiul literei (b), drept un singur Cont Financiar în scopul respectării standardelor în materie de cerințe privind cunoașterea clientului prevăzute la secțiunea VII subsecțiunea A, și în scopul stabilirii soldului sau a valorii oricăruia dintre Conturile Financiare atunci când aplică oricare dintre pragurile referitoare la cont;

- (iii) în ceea ce privește un Cont Financiar care face obiectul Procedurilor AML/KYC, Instituția Financiară Raportoare este autorizată să respecte respectivele Proceduri AML/KYC referitor la Contul Financiar bazându-se pe Procedurile AML/KYC efectuate pentru Contul Preexistent prevăzut la subsecțiunea C punctul 9 litera (a);

- (iv) deschiderea Contului Financiar nu implică obligația de a furniza informații despre client noi, suplimentare sau modificate de către Titularul de cont, în afara celor necesare în scopul prezentei directive.

10. Termenul „Cont Nou” înseamnă un Cont Financiar administrat de o Instituție Financiară Raportoare deschis la data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior datei menționate, cu excepția cazului în care acesta este considerat drept un Cont Preexistent în temeiul subsecțiunii C punctul 9 litera (b).

11. Termenul „Cont de Persoană Fizică Preexistent” înseamnă un Cont Preexistent deținut de una sau mai multe persoane fizice.

12. Termenul „Cont de Persoană Fizică Nou” înseamnă un Cont Nou deținut de una sau mai multe persoane fizice.

13. Termenul „Cont de Entitate Preexistent” înseamnă un Cont Preexistent deținut de una sau mai multe Entități.

14. Termenul „Cont cu Valoare Mai Mică” înseamnă un Cont de Persoană Fizică Preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care, la data de 31 decembrie 2015, nu depășește un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 1 000 000 USD.

▼ M1

15. Termenul „Cont cu Valoare Mare” înseamnă un Cont de Persoană Fizică Preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește, la data de 31 decembrie 2015 sau la data de 31 decembrie a oricărui an ulterior, un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 1 000 000 USD.
16. Termenul „Cont de Entitate Nou” înseamnă un Cont Nou deținut de una sau mai multe Entități.
17. Termenul „Cont Exclus” înseamnă oricare dintre următoarele conturi:
- (a) un cont de pensie care îndeplinește următoarele cerințe:
- (i) contul este reglementat drept cont de pensie cu caracter personal sau face parte dintr-un plan de pensii reglementat pentru furnizarea de beneficii cu titlu de pensii sau de indemnizații (inclusiv indemnizații de invaliditate sau de deces);
 - (ii) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil (și anume, contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al Titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă, ori impozitarea veniturii din investiții generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă);
 - (iii) este obligatorie raportarea informațiilor cu privire la cont către autoritățile fiscale;
 - (iv) retragerile sunt condiționate de atingerea unei vârste de pensionare determinate, de invaliditate sau deces, sau se aplică sancțiuni în cazul retragerilor efectuate înainte de astfel de evenimente determinate; și
 - (v) fie (i) contribuțiile anuale sunt limitate la un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 50 000 USD sau mai puțin, fie (ii) există o limită maximă de contribuție pe durata vieții, egală cu un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 1 000 000 USD sau inferioară, aplicându-se, în fiecare caz, normele prevăzute la secțiunea VII subsecțiunea C privind agregarea conturilor și conversia monetară.

Un Cont Financiar care îndeplinește în alt mod cerința de la subsecțiunea C punctul 17 litera (a) subpunctul (v) nu va înceta să îndeplinească această cerință numai din cauza faptului că respectivul Cont Financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe Conturi Financiare care îndeplinesc cerințele de la subsecțiunea C punctul 17 litera (a) sau (b) sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerințele de la oricare dintre punctele 5-7 de la subsecțiunea B.

- (b) un cont care îndeplinește cerințele următoare:
- (i) contul este reglementat drept organism de plasament în alte scopuri decât pentru pensie și este tranzacționat în mod regulat pe o piață a titlurilor de valoare reglementată sau contul este reglementat drept instrument pentru economii în alte scopuri decât pentru pensie;

▼ M1

- (ii) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil (și anume, contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al Titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă, ori impozitarea venitului din investiții generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă);
- (iii) retragerile sunt condiționate de îndeplinirea unor criterii specifice legate de scopul contului de investiții sau de economii (de exemplu, acordarea de beneficii medicale sau pentru educație), sau se aplică sancțiuni în cazul unor retrageri efectuate înainte ca aceste criterii să fie îndeplinite; și
- (iv) contribuțiile anuale sunt limitate la un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 50 000 USD sau mai puțin, aplicându-se normele prevăzute la secțiunea VII subsecțiunea C privind agregarea conturilor și conversia monetară.

Un Cont Financiar care îndeplinește în alt mod cerința de la subsecțiunea C punctul 17 litera (a) subpunctul (iv) nu va înceta să îndeplinească această cerință numai din cauza faptului că respectivul Cont Financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe Conturi Financiare care îndeplinesc cerințele de la subsecțiunea C punctul 17 litera (a) sau (b) sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerințele de la oricare dintre punctele 5-7 din subsecțiunea B.

- (c) un contract de asigurare de viață pe o perioadă care urmează să se încheie înainte ca persoana fizică asigurată să împlinească vârsta de 90 ani, cu condiția ca contractul să îndeplinească următoarele cerințe:
 - (i) primele sunt periodice, nu se diminuează în timp, se plătesc cel puțin o dată pe an pe parcursul perioadei în care contractul este în vigoare sau până în momentul în care persoana asigurată împlinește vârsta de 90 de ani, oricare dintre aceste perioade este mai scurtă;
 - (ii) nicio persoană nu poate avea acces la valoarea contractului (prin retragere, împrumut, sau altfel) fără rezilierea contractului;
 - (iii) suma (alta decât o indemnizație de deces) care trebuie plătită în cazul anulării sau al rezilierii contractului nu poate depăși totalul primelor plătite pentru contract, minus suma reprezentând taxe aferente mortalității, morbidității și cheltuielilor (fie că au fost sau nu aplicate efectiv) pentru perioada sau perioadele în care contractul este în vigoare și orice sume plătite înainte de anularea sau rezilierea contractului; și
 - (iv) contractul nu este deținut de un cesionar cu titlu oneros.
- (d) un cont care este deținut exclusiv de un patrimoniu succesoral dacă documentația pentru respectivul cont include o copie a testamentului sau a certificatului de deces al persoanei decedate.
- (e) un cont instituit în legătură cu oricare dintre următoarele elemente:
 - (i) un ordin judecătoresc sau o hotărâre judecătorească;

▼ M1

- (ii) o vânzare, un schimb, închirierea unei proprietăți imobiliare sau personale, cu condiția ca acest cont să îndeplinească următoarele cerințe:
- contul este finanțat exclusiv cu o plată în avans, o sumă reprezentând o plată anticipată care constituie un acont, o sumă corespunzătoare pentru a asigura o obligație direct legată de tranzacție sau o plată similară, sau este finanțat cu un Activ Financiar care este depus în cont în legătură cu vânzarea, cedarea sau închirierea proprietății;
 - contul este instituit și utilizat exclusiv pentru a garanta obligația cumpărătorului de a plăti prețul de achiziție a proprietății, obligația vânzătorului de a plăti orice datorie neprevăzută ori a locatorului sau a locatarului de a plăti orice despăgubiri legate de proprietatea închiriată, după cum s-a convenit în contractul de închiriere;
 - activele contului, inclusiv veniturile câștigate din aceste active vor fi plătite sau altfel distribuite în beneficiul vânzătorului, cumpărătorului, locatorului sau locatarului (inclusiv în scopul îndeplinirii unei obligații ale persoanei respective) atunci când bunul este vândut, cedat sau predat sau când contractul de închiriere este reziliat;
 - contul nu este un cont în marjă sau un cont similar instituit în legătură cu vânzarea sau tranzacționarea unui Activ Financiar; și
 - contul nu este asociat unui cont prevăzut la subsecțiunea C punctul 17 litera (f);
- (iii) obligația unei Instituții Financiare care achită ratele unui împrumut garantat cu bunuri imobiliare de a rezerva o parte din plată exclusiv în scopul facilitării plății impozitelor sau a asigurării referitoare la respectivul bun imobiliar la un moment ulterior;
- (iv) obligația unei Instituții Financiare de a facilita plata impozitelor la un moment ulterior.
- (f) un Cont de Depozit care îndeplinește următoarele cerințe:
- (i) contul există numai din motivul că un client face o plată care depășește soldul debitor cu privire la un card de credit sau la altă facilitare de credit reînnoibilă și plata excedentară nu este restituită imediat clientului; și
 - (ii) de la data de 1 ianuarie 2016 sau anterior datei menționate, Instituția Financiară pune în aplicare politici și proceduri, fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depășește un quantum în moneda fiecărui stat membru care corespunde sumei de 50 000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client și care depășește quantumul respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la secțiunea VII subsecțiunea C privind conversia monetară. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, dar include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mărfuri.

▼ **M1**

- (g) orice alt cont care prezintă un risc scăzut de a fi utilizat pentru evaziune fiscală, are caracteristici în mod substanțial similare cu oricare dintre conturile prevăzute la subsecțiunea C punctul 17 literele (a)-(f), și este inclus pe lista Conturilor excluse menționată la articolul 8 alineatul (7a) din prezenta directivă, cu condiția ca statutul respectivului cont drept Cont exclus să nu aducă atingere obiectivelor prezentei directive;

D. Cont care face obiectul raportării

1. Termenul „Cont care face obiectul raportării” înseamnă un Cont Financiar care este administrat de o Instituție Financiară Raportoare a unui stat membru și este deținut de una sau mai multe Persoane care fac obiectul raportării sau de o ENFS pasivă cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării, cu condiția ca aceasta să fi fost identificată ca atare în temeiul procedurilor de ► **C2** diligență fiscală ◀ prevăzute la secțiunile II-VII.
2. Termenul „Persoană care face obiectul raportării” înseamnă o Persoană dintr-un stat membru care nu este: (i) o companie al cărei capital este tranzacționat în mod regulat pe una sau mai multe piețe ale titlurilor de valoare reglementate; (ii) orice companie care este o Entitate afiliată unei companii prevăzute la teza (i); (iii) o Entitate guvernamentală; (iv) o Organizație internațională; (v) o Bancă centrală; sau (vi) o Instituție Financiară.
3. Termenul „Persoană dintr-un stat membru”, din perspectiva fiecărui stat membru, înseamnă o persoană fizică sau o Entitate care are rezidența în orice alt stat membru în temeiul legislației fiscale din jurisdicția respectivului stat membru, sau patrimoniul succesoral al unei persoane decedate care era rezidentă a oricărui alt stat membru. În acest sens, o Entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective.
4. Termenul „Jurisdicție Participantă” cu privire la fiecare stat membru înseamnă:
 - (a) orice alt stat membru;
 - (b) orice altă jurisdicție: (i) cu care statul membru în cauză are un acord în vigoare în temeiul căruia respectiva jurisdicție va furniza informațiile menționate la secțiunea I; și (ii) care este identificată pe o listă publicată de statul membru respectiv și notificată Comisiei Europene;
 - (c) orice altă jurisdicție: (i) cu care Uniunea are un acord în vigoare în temeiul căruia respectiva jurisdicție va furniza informațiile menționate la secțiunea I; și (ii) care este identificată pe o listă publicată de Comisia Europeană;
5. Termenul „Persoane care exercită controlul” înseamnă persoanele fizice care exercită controlul asupra unei Entități. În cazul unei fiducii, acest termen înseamnă constituitorul (constituitorii), fiduciarul (fiduciarii), protectorul (protectorii) (dacă este cazul), beneficiarul (beneficiarii) sau clasa (clasele) de beneficiari, precum și orice altă persoană fizică care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei, și, în cazul unei construcții juridice care nu este o fiducie, acest termen desemnează persoanele aflate în poziții echivalente sau similare. Termenul „Persoane care exercită controlul” trebuie interpretat într-o manieră consecventă cu recomandările Grupului de Acțiune Financiară.
6. Termenul „ENFS” înseamnă orice Entitate care nu este o Instituție Financiară.

▼ M1

7. Termenul „ENFS pasivă” înseamnă orice: (i) ENFS care nu este o ENFS activă; sau (ii) o Entitate de investiții prevăzută la subsecțiunea A punctul 6 litera (b) care nu este o Instituție Financiară dintr-o jurisdicție participantă.
8. Termenul „ENFS activă” înseamnă orice ENFS care îndeplinește oricare dintre următoarele criterii:
- (a) mai puțin de 50 % din venitul brut al ENFS pentru anul calendaristic precedent sau pentru altă perioadă de raportare adecvată este venit pasiv și mai puțin de 50 % din activele deținute de ENFS în cursul anului calendaristic precedent sau al altei perioade de raportare adecvate sunt active care produc sau sunt deținute pentru a produce venit pasiv;
 - (b) acțiunile ENFS sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață a titlurilor de valoare reglementată sau ENFS este o Entitate afiliată unei Entități ale cărei acțiuni sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață a titlurilor de valoare reglementată;
 - (c) ENFS este o Entitate guvernamentală, o Organizație internațională, o Bancă centrală sau o Entitate deținută în totalitate de una sau mai multe dintre entitățile sus-menționate;
 - (d) toate activitățile ENFS constau, în esență, în deținerea (în totalitate sau parțial) a acțiunilor subscrise emise de una sau mai multe filiale ale căror tranzacții sau activități sunt diferite de activitățile unei Instituții Financiare, sau în finanțarea și prestarea de servicii respectivelor filiale. Cu toate acestea, o Entitate nu are statutul de Entitate activă dacă funcționează (sau se prezintă) drept un fond de investiții, cum ar fi un fond de investiții în societăți necotate, un fond cu capital de risc, un fond de achiziție prin îndatorarea companiei sau orice alt organism de plasament al cărui scop este de a achiziționa sau de a finanța companii și de a deține capital în cadrul respectivelor companii, reprezentând active de capital în scopul unor investiții;
 - (e) ENFS nu desfășoară încă activități comerciale și nu a mai desfășurat niciodată, dar investește capital în active cu intenția de a desfășura o activitate comercială, alta decât cea a unei Instituții Financiare, cu condiția ca ENFS să nu se califice pentru această excepție ulterior datei la care se împlinesc 24 de luni de la data inițială a constituirii ENFS;
 - (f) ENFS nu a fost o Instituție Financiară în ultimii cinci ani și este în proces de lichidare a activelor sale sau de restructurare cu intenția de a continua sau de a relua operațiunile în alte activități decât cele ale unei Instituții Financiare;
 - (g) activitățile ENFS constau în principal în finanțare și operațiuni de acoperire a riscurilor cu, sau pentru Entități afiliate care nu sunt Instituții Financiare, iar ENFS nu prestează servicii de finanțare sau de acoperire a riscurilor niciunei alte Entități care nu este o Entitate asimilată, cu condiția ca grupul din care fac parte respectivele Entități afiliate să desfășoare în principal o activitate diferită de activitățile unei Instituții Financiare; sau
 - (h) ENFS îndeplinește toate condițiile următoare:
 - (i) este constituită și își desfășoară activitatea în statul membru propriu sau în altă jurisdicție de rezidență exclusiv în scopuri religioase, caritabile, științifice, artistice, culturale, sportive sau educaționale; sau este constituită și își desfășoară activitatea în statul membru propriu sau în altă jurisdicție de rezidență și este o

▼ M1

organizație profesională, o asociație de afaceri, o cameră de comerț, o organizație a muncii, o organizație din sectorul agriculturii sau al horticulturii, o asociație civică sau o organizație care funcționează exclusiv pentru promovarea bunăstării sociale;

- (ii) este scutită de impozitul pe venit în statul său membru sau în altă jurisdicție de rezidență;
- (iii) nu are acționari sau membri care au drepturi de proprietate sau beneficii legate de activele sau veniturile sale;
- (iv) legislația aplicabilă a statului membru al ENFS sau a altei jurisdicții de rezidență a ENFS ori documentele de constituire a ENFS nu permit ca vreun venit ori vreun activ al ENFS să fie distribuit sau utilizat în beneficiul unei persoane fizice sau al unei Entități non-caritabile în alt mod decât în scopul desfășurării de activități caritabile ale ENFS, sau drept plată a unor compensații rezonabile pentru servicii prestate, ori drept plată reprezentând valoarea justă de piață a proprietății pe care ENFS a cumpărat-o; și
- (v) legislația aplicabilă a statului membru al ENFS sau a altei jurisdicții de rezidență a ENFS ori documentele de constituire a ENFS impun ca, în momentul lichidării sau dizolvării ENFS, toate activele sale să fie distribuite către o Entitate guvernamentală sau altă organizație non-profit, sau să revină guvernului statului membru sau al altei jurisdicții de rezidență a ENFS sau oricărei subdiviziuni politice a acestora.

E. Diverse

1. Termenul „Titular de cont” înseamnă persoana inclusă pe o listă sau identificată drept titularul unui Cont Financiar de către Instituția Financiară care ține contul. O persoană, alta decât o Instituție Financiară, care deține un Cont Financiar în beneficiul sau în numele altei persoane în calitate de agent, custode, mandatar, semnatar, consilier de investiții sau intermediar, nu este considerată drept deținătoare a contului în sensul prezentei directive, ci cealaltă persoană este considerată drept titulară a contului. În cazul unui Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui Contract cu rentă viageră, Titularul de cont este orice persoană care are dreptul să acceseze valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarului contractului. În cazul în care nicio persoană nu poate să aibă acces la valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul, Titularul de cont este orice persoană desemnată în calitate de proprietar în contract și orice persoană cu un drept la plată în conformitate cu termenii contractuali. La scadența unui Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau a unui Contract cu rentă viageră, fiecare persoană care are dreptul să primească o plată în conformitate cu contractul este considerată ca fiind un Titular de cont.
2. Termenul „Proceduri AML/KYC” („anti-money laundering” — combaterea spălării banilor/„know-your-client” — cunoașterea clientelei) înseamnă procedurile de ► **C2** diligență fiscală ◀ referitoare la clientela unei Instituții Financiare Raportoare în conformitate cu cerințele privind combaterea spălării banilor sau cu cerințe similare care se aplică respectivei Instituții Financiare Raportoare.
3. Termenul „Entitate” înseamnă o persoană juridică sau o construcție juridică, de exemplu o companie, un parteneriat, o fiducie sau o fundație.
4. O Entitate este o „Entitate afiliată” unei alte Entități dacă: (i) oricare dintre cele două Entități deține controlul asupra celeilalte; (ii) cele două Entități se află sub control comun; sau (iii) cele două Entități sunt Entități de investiții prevăzute la subsecțiunea A punctul 6 litera (b), se află sub o

▼ **M1**

conducere comună și respectiva conducere este cea care asigură respectarea cerințelor de ► **C2** diligență fiscală ◀ care revine unor astfel de Entități de investiții. În acest sens, noțiunea de control include deținerea directă sau indirectă a peste 50 % din voturi și din valoarea unei Entități.

5. Termenul „NIF” înseamnă număr de identificare fiscală (sau echivalentul său funcțional dacă nu există un număr de identificare fiscală).

6. Termenul „Documente Justificative” include oricare dintre următoarele:

(a) un certificat de rezidență emis de un organism guvernamental autorizat (de exemplu, un guvern sau o agenție a acestuia sau o comună) a statului membru sau a unei alte jurisdicții în care beneficiarul plății afirmă că este rezident.

(b) în ceea ce privește o persoană fizică, orice identificare valabilă eliberată de un organism guvernamental autorizat (de exemplu, un guvern sau o agenție a acestuia sau o comună), care include numele persoanei și este utilizată, de regulă, în scopuri de identificare.

(c) cu privire la o Entitate, orice document oficial eliberat de un organism guvernamental autorizat (de exemplu, un guvern sau o agenție a acestuia sau o comună), care include numele Entității și fie adresa sediului său principal în statul membru sau în altă jurisdicție în care aceasta afirmă că este rezidentă, fie statul membru sau altă jurisdicție în care entitatea a fost înregistrată sau constituită.

(d) orice situație financiară auditată, raport de credit efectuat de o parte terță, declarație de falimentului sau raport al unei autorități de reglementare a pieței titlurilor de valoare.

Cu privire la un Cont de Entitate Preexistent, Instituția Financiară Raportoare poate utiliza ca Documente Justificative orice clasificare care figurează în registrele Instituției Financiare Raportoare cu privire la Titularul de cont care a fost determinată pe baza unui sistem standardizat de codificare a segmentelor de activitate, care a fost înregistrată de către Instituția Financiară Raportoare în conformitate cu practicile sale obișnuite de afaceri în scopul aplicării Procedurilor AML/KYC proceduri sau în alte scopuri de reglementare (altele decât fiscale) și care a fost pusă în aplicare de către Instituția Financiară Raportoare înainte de data utilizată pentru a clasifica Contul Financiar drept un Cont Preexistent, cu condiția ca respectiva Instituție Financiară Raportoare să nu fi aflat sau să nu aibă motive de a fi aflat că respectiva clasificare este incorectă sau nefiabilă. Termenul „Sistem standardizat de codificare a segmentelor de activitate” înseamnă un sistem de codificare utilizat pentru a clasifica unitățile în funcție de tipul activității lor în alte scopuri decât în scopuri fiscale.

SECȚIUNEA IX

PUNEREA ÎN APLICARE EFECTIVĂ

În conformitate cu articolul 8 alineatul (3a) din prezenta directivă, statele membre trebuie să dispună de norme și proceduri administrative menite să asigure punerea în aplicare eficace și respectarea procedurilor de raportare și de ► **C2** diligență fiscală ◀ menționate anterior, inclusiv:

1. norme care să împiedice orice Instituții Financiare, persoane sau intermediari să adopte practici destinate să eludeze procedurile de raportare și de ► **C2** diligență fiscală ◀;

▼ M1

2. norme care impun Instituțiilor Financiare Raportoare să păstreze evidența măsurilor întreprinse și orice dovezi pe care s-au bazat în desfășurarea procedurilor sus-menționate, precum și să dispună de măsuri adecvate pentru obținerea acestor evidențe;
3. proceduri administrative pentru a verifica respectarea de către Instituția Financiară Raportoare a procedurilor de raportare și de ► **C2** diligență fiscală ◀; proceduri administrative pentru a monitoriza o Instituție Financiară Raportoare în cazul în care sunt raportate conturi nedocumentate;
4. proceduri administrative pentru a se asigura că Entitățile și conturile definite în legislația națională drept Instituții Financiare care nu fac obiectul raportării și, respectiv, Conturi excluse prezintă, în continuare, un risc scăzut de a fi utilizate pentru evaziune fiscală; și
5. dispoziții eficiente de asigurare a respectării, pentru abordarea cazurilor de neconformitate.

SECȚIUNEA X

**DATE DE PUNERE ÎN APLICARE ÎN CEEA CE PRIVEȘTE
INSTITUȚIILE FINANCIARE RAPORTOARE SITUATE ÎN AUSTRIA**

În cazul Instituțiilor Financiare Raportoare situate în Austria, toate trimerile la „2016” și „2017” în prezenta anexă se interpretează drept trimeri la „2017” și, respectiv, „2018”.

În cazul Conturilor preexistente deținute de Instituții Financiare Raportoare situate în Austria, toate trimerile la „31 decembrie 2015” în prezenta anexă se interpretează drept trimeri la „31 decembrie 2016”.

▼ **M1***ANEXA II***NORME SUPPLEMENTARE DE RAPORTARE ȘI DE ► C2 DILIGENȚĂ FISCALĂ ◀ PENTRU SCHIMBUL DE INFORMAȚII REFERITOARE LA CONTURILE FINANCIARE****1. Modificarea circumstanțelor**

O „modificare a circumstanțelor” include orice modificare care are drept rezultat adăugarea de informații relevante privind statutul unei persoane sau intră, în alt mod, în contradicție cu statutul persoanei respective. În plus, o modificare a circumstanțelor include orice modificare sau completare a informațiilor privind contul Titularului de cont (inclusiv adăugarea sau substituirea unui Titular de cont, ori altă modificare referitoare la acesta) sau orice modificare sau completare a informațiilor privind orice cont asociat cu un astfel de cont (aplicând normele privind agregarea conturilor prevăzute la anexa I secțiunea VII subsecțiunea C punctele 1-3), dacă o astfel de modificare sau completare a informațiilor afectează statutul Titularului de cont.

În cazul în care o Instituție Financiară Raportoare a aplicat testul cu privire la adresa de rezidență prevăzută la anexa I secțiunea III subsecțiunea B punctul 1 și intervine o modificare a circumstanțelor în urma căreia Instituția Financiară Raportoare află sau are motive să afle că Documentele justificative inițiale (sau orice alte documente echivalente) sunt incorecte sau nefiabile, Instituția Financiară Raportoare trebuie, până în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate, ori în termen de 90 de zile calendaristice de la notificarea sau descoperirea unei asemenea modificări a circumstanțelor, oricare dintre acestea este mai recentă, să obțină o autocertificare și noi Documente Justificative pentru a stabili rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a(le) Titularului de cont. În cazul în care o Instituție Financiară Raportoare nu poate obține autocertificarea și noi Documente Justificative până la data respectivă, aceasta trebuie să aplice procedura de căutare în registrul electronic prevăzută la anexa I secțiunea III subsecțiunea B punctele 2-6.

2. Autocertificarea pentru Conturile de Entitate Noi

În ceea ce privește Conturile de entitate noi, pentru a stabili dacă o Persoană care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării, o Instituție Financiară Raportoare se poate baza numai pe o autocertificare, fie din partea Titularului de cont, fie din partea Persoanei care exercită controlul.

3. Rezidența unei Instituții Financiare

O Instituție Financiară este „rezidentă” într-un stat membru în cazul în care aceasta se află sub jurisdicția statului membru respectiv (și anume, statul membru poate impune raportarea de către Instituția Financiară). În general, în cazul în care o Instituție Financiară are rezidența fiscală într-un stat membru, aceasta se află sub jurisdicția acestui stat membru și, prin urmare, este o Instituție Financiară a statului membru. În cazul unei fiducii care este o Instituție Financiară (indiferent dacă aceasta este rezident fiscal într-un stat membru), fiducia este considerată a se afla sub jurisdicția unui stat membru dacă unul sau mai mulți fiduciarți sunt rezidenți în respectivul stat membru, cu excepția cazului în care fiducia raportează altui stat membru toate informațiile care trebuie raportate în temeiul prezentei directive cu privire la Conturile care fac obiectul raportării administrate de fiducie, în virtutea faptului că fiducia are rezidența fiscală în acel stat membru. Cu toate acestea, în cazul în care o Instituție Financiară (care nu este o fiducie) nu are rezidență fiscală (de exemplu, pentru că este considerată transparentă din punct de vedere fiscal sau pentru că se află într-o jurisdicție în care nu există impozit pe venit), se consideră că aceasta se află sub jurisdicția unui stat membru și că este, prin urmare, o Instituție Financiară a statului membru, în cazul în care:

- (a) este constituită în temeiul legislației statului membru respectiv;
- (b) are sediul conducerii efective (inclusiv sediul administrativ efectiv) într-un stat membru; sau

▼ M1

(c) face obiectul supravegherii financiare în statul membru respectiv.

În cazul în care o Instituție Financiară (care nu este o fiducie) este rezidentă în două sau mai multe state membre, respectiva Instituție Financiară face obiectul cerințelor de raportare și de ► **C2** diligentă fiscală ◀ ale statului membru în care aceasta își menține Contul/Conturile Financiar(e).

4. Cont administrat

În general, se poate considera că un cont este administrat de către o Instituție Financiară în următoarele situații:

- (a) în cazul unui Cont de custodie, de Instituția Financiară care deține custodia activelor din contul respectiv (inclusiv o Instituție Financiară care deține active în regim „street name” pentru un Titular de cont în respectiva instituție).
- (b) în cazul unui Cont de depozit, de Instituția Financiară care este obligată să facă plăți cu privire la contul respectiv (cu excepția unui reprezentant al unei Instituții Financiare, indiferent dacă acest reprezentant este sau nu o Instituție Financiară).
- (c) în cazul oricărui titlu de capital sau de creanță asupra unei-o Instituție Financiară care constituie un Cont Financiar, de către respectiva Instituție Financiară.
- (d) în cazul unui Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui Contract cu rentă viageră, de Instituția Financiară care este obligată să facă plăți cu privire la respectivul contract.

5. Fiducii care sunt ENFS pasive

O Entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală, în conformitate anexa I secțiunea VIII subsecțiunea D punctul 3, este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective. În acest sens, o persoană juridică sau o construcție juridică este considerată a fi „similară” cu o societate civilă și cu o societate cu răspundere limitată în cazul în care aceasta nu este tratată ca o unitate impozabilă într-un stat membru în temeiul legislației fiscale a acestui stat membru. Cu toate acestea, în scopul de a evita raportarea dublă (ținând cont de sfera amplă a termenului „Persoane care exercită controlul” în cazul fiduciilor), o fiducie care este o ENFS pasivă nu poate fi considerată o construcție juridică similară.

6. Adresa sediului principal al Entității

Una dintre cerințele prevăzute la anexa I secțiunea VIII subsecțiunea E punctul 6 litera (c) este că, în ceea ce privește o Entitate, documentația oficială include fie adresa sediului principal al entității în statul membru sau în altă jurisdicție în care aceasta afirmă că este rezidentă, fie statul membru sau altă jurisdicție în care Entitatea a fost înregistrată sau constituită. Adresa sediului principal al Entității este, în general, locul în care se află sediul conducerii efective. Adresa unei Instituții Financiare la care Entitatea administrează un cont, o casuță poștală sau o adresă utilizate exclusiv pentru corespondență nu este adresa sediului principal al Entității, cu excepția cazului în care respectiva adresă este singura adresă utilizată de către Entitate și figurează ca adresă socială a Entității în documentele de constituire. Mai mult decât atât, o adresă furnizată purtând mențiunea „post-restant” nu este adresa sediului principal al Entității.

▼ M3

ANEXA III

NORME DE RAPORTARE PENTRU GRUPURILE DE ÎNTREPRINDERI
MULTINAȚIONALE

SECȚIUNEA I

DEFINIȚIILE TERMENILOR

1. Termenul „Grup” înseamnă un ansamblu de întreprinderi legate prin dreptul de proprietate sau prin control, astfel încât acesta fie este obligat să elaboreze situații financiare consolidate în scopuri de raportare financiară în temeiul principiilor contabile aplicabile, fie ar fi obligat să facă acest lucru dacă participațiile în capitalurile proprii ale oricăreia dintre întreprinderile respective ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice.
2. Termenul „Întreprindere” înseamnă orice formă de desfășurare a unei activități economice de către orice persoană menționată la articolul 3 punctul 11 literele (b), (c) și (d).
3. Termenul „Grup de întreprinderi multinaționale” înseamnă orice grup care include două sau mai multe întreprinderi a căror rezidență fiscală se află în jurisdicții diferite sau care include o întreprindere cu rezidența fiscală într-o jurisdicție, dar care este imposibilă în altă jurisdicție pentru activitatea desfășurată prin intermediul unui sediu permanent și care nu este un grup de întreprinderi multinaționale exclus.
4. Termenul „Grup de întreprinderi multinaționale exclus” înseamnă, în ceea ce privește orice an fiscal al grupului, un grup al cărui venit consolidat total este mai mic de 750 000 000 EUR sau o sumă în moneda locală aproximativ echivalentă cu 750 000 000 EUR începând din ianuarie 2015, pe durata anului fiscal imediat anterior anului fiscal de raportare, astfel cum se reflectă în situațiile financiare consolidate ale grupului pentru respectivul an fiscal precedent.
5. Termenul „Entitate constitutivă” înseamnă oricare dintre următoarele:
 - (a) orice unitate operațională separată a unui grup de întreprinderi multinaționale care este inclusă în situațiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale în scopul raportării financiare sau care ar fi inclusă în acestea dacă participațiile în capitalurile proprii ale respectivei unități operaționale aparținând unui grup de întreprinderi multinaționale ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice;
 - (b) orice astfel de unitate operațională care este exclusă din situațiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale exclusiv din motive de mărime sau de importanță relativă;
 - (c) orice sediu permanent al oricărei unități operaționale separate a unui grup de întreprinderi multinaționale menționate la litera (a) sau (b), cu condiția ca unitatea operațională în cauză să elaboreze o situație financiară separată pentru respectivul sediu permanent în scopul raportării financiare, al raportării în scopuri de reglementare sau al raportării fiscale ori în scopuri de control intern al managementului.
6. Termenul „Entitate raportoare” înseamnă entitatea constitutivă însărcinată să prezinte, în numele grupului de întreprinderi multinaționale, un raport pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele articolului 8aa alineatul (3) în jurisdicția în care aceasta își are rezidența fiscală. Entitatea raportoare poate fi societatea-mamă finală, societatea-mamă surogat sau orice societate descrisă la secțiunea II punctul 1.
7. Termenul „Societate-mamă finală” înseamnă o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care îndeplinește următoarele criterii:
 - (a) are, în mod direct sau indirect, un interes suficient în ceea ce privește una sau mai multe entități constitutive ale grupului respectiv de întreprinderi multinaționale, astfel încât este obligată să elaboreze situații financiare consolidate în temeiul principiilor contabile aplicate în general în jurisdicția în care își are rezidența fiscală, sau ar fi obligată să facă acest lucru dacă participațiile sale în capitalurile proprii ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice în jurisdicțiile în care aceasta își are rezidența fiscală;
 - (b) în respectivul grup de întreprinderi multinaționale nu există nicio altă entitate constitutivă care să aibă, în mod direct sau indirect, un interes precum cel descris la litera (a) în prima entitate constitutivă menționată.

▼ **M3**

8. Termenul „Societate-mamă surogat” înseamnă o entitate constitutivă a grupului de întreprinderi multinaționale care a fost desemnată de respectivul grup de întreprinderi multinaționale ca unic substitut pentru societatea-mamă finală, cu scopul de a prezenta, în numele grupului de întreprinderi multinaționale în cauză, un raport pentru fiecare țară în parte în jurisdicția în care respectiva entitate constitutivă își are rezidența fiscală, atunci când se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la secțiunea II punctul 1 primul paragraf litera (b).
9. Termenul „An fiscal” înseamnă o perioadă contabilă anuală pentru care societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale își pregătește situațiile financiare.
10. Termenul „An fiscal de raportare” înseamnă anul fiscal ale cărui rezultate financiare și operaționale sunt reflectate în raportul pentru fiecare țară în parte menționat la articolul 8aa alineatul (3).
11. Termenul „Acord privind stabilirea autorității competente” înseamnă un acord care se încheie între reprezentanții autorizați ai unui stat membru al UE și cei ai unei jurisdicții din afara Uniunii care sunt părți la un acord internațional și care prevede schimbul automat de rapoarte pentru fiecare țară în parte între jurisdicțiile semnatare.
12. Termenul „Acord internațional” înseamnă Convenția multilaterală privind asistența administrativă reciprocă în materie fiscală, orice convenție fiscală bilaterală sau multilaterală sau orice acord privind schimbul de informații în domeniul fiscal la care un stat membru este parte și care, prin clauzele sale, conferă forță juridică schimbului de informații în domeniul fiscal între jurisdicții, inclusiv schimbului automat de astfel de informații.
13. Termenul „Situații financiare consolidate” înseamnă situațiile financiare ale unui grup de întreprinderi multinaționale în care activele, pasivele, veniturile, cheltuielile și fluxurile de numerar ale societății-mamă finale și ale entităților constitutive sunt prezentate ca fiind ale unei singure entități economice.
14. Termenul „Eșec sistemic” cu privire la o jurisdicție înseamnă fie faptul că o jurisdicție a încheiat cu un stat membru un acord privind stabilirea autorității competente care este încă în vigoare, dar a suspendat schimbul automat (din alte motive decât cele conforme cu clauzele acordului), fie faptul că o jurisdicție a omis în alt fel, în mod repetat, să transmită automat unui stat membru rapoartele pentru fiecare țară în parte, aflate în posesia sa, ale grupurilor de întreprinderi multinaționale care dețin entități constitutive în statul membru respectiv.

SECȚIUNEA II

CERINȚE GENERALE DE RAPORTARE

1. O entitate constitutivă rezidentă într-un stat membru, care nu este societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale, prezintă un raport pentru fiecare țară în parte referitor la anul fiscal de raportare al unui grup de întreprinderi multinaționale din care face parte, dacă sunt îndeplinite următoarele criterii:
 - (a) entitatea își are rezidența fiscală într-un stat membru;
 - (b) se aplică una dintre următoarele condiții:
 - (i) societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale nu este obligată să prezinte un raport pentru fiecare țară în parte în jurisdicțiile în care își are rezidența fiscală;
 - (ii) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă finală este parte la un acord internațional în vigoare, la care este parte statul membru, dar nu este parte la un acord privind stabilirea autorității competente în vigoare la care să fie parte statul membru, până la momentul specificat la articolul 8aa alineatul (1), în vederea prezentării raportului pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal de raportare;

▼ M3

- (iii) în jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă finală s-a produs un eșec sistemic care a fost notificat de către statul membru entității constitutive care își are rezidența fiscală în statul membru respectiv.

Fără a aduce atingere obligației societății-mamă finale menționate la articolul 8aa alineatul (1) sau a societății sale mamă surogat de a prezenta primul raport pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale care începe la 1 ianuarie 2016 sau după această dată, statele membre pot decide că obligația pentru entitățile constitutive prevăzută la punctul 1 din prezenta secțiune se aplică pentru rapoartele pentru fiecare țară în parte în ceea ce privește anii fiscali de raportare care încep la 1 ianuarie 2017 sau după această dată.

O entitate constitutivă rezidentă într-un stat membru, astfel cum este definită la primul paragraf de la prezentul punct, solicită societății sale mamă finale să îi pună la dispoziție toate informațiile necesare pentru a-i permite să își îndeplinească obligațiile de a prezenta un raport pentru fiecare țară în parte, în conformitate cu articolul 8aa alineatul (3). Dacă în ciuda acestui lucru, respectiva entitate constitutivă nu a obținut sau nu a dobândit toate informațiile necesare pentru întocmirea raportului pentru grupul de întreprinderi multinaționale, această entitate constitutivă prezintă un raport pentru fiecare țară în parte care conține toate informațiile de care dispune, obținute sau dobândite, și notifică statului său membru de rezidență că societatea-mamă finală a refuzat să pună la dispoziție informațiile necesare. Acest lucru nu aduce atingere dreptului statului membru în cauză de a aplica sancțiunile prevăzute în legislația sa națională; de asemenea, statul membru respectiv informează toate statele membre cu privire la refuzul sus-menționat.

Dacă același grup de întreprinderi multinaționale are mai mult de o entitate constitutivă cu rezidența fiscală în Uniune și dacă se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la litera (b) de la primul paragraf, grupul de întreprinderi multinaționale poate desemna una dintre respectivele entități constitutive să prezinte raportul pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele articolului 8aa alineatul (3), cu privire la orice an fiscal de raportare, în termenul specificat la articolul 8aa alineatul (1) și să notifice statului membru în cauză că prezentarea are ca scop îndeplinirea obligației de raportare care le revine tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale în cauză care își au rezidența fiscală în Uniune. Statul membru în cauză comunică, în temeiul articolului 8aa alineatul (2), raportul pentru fiecare țară în parte pe care l-a primit oricărui alt stat membru în care, pe baza informațiilor din raportul pentru fiecare țară în parte, una sau mai multe entități constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale din care face parte entitatea raportoare fie își au rezidența fiscală, fie sunt imposabile pentru activitatea economică desfășurată prin intermediul unui sediu permanent.

În cazul în care o entitate constitutivă nu poate obține sau dobândi toate informațiile necesare pentru a prezenta un raport pentru fiecare țară în parte, în conformitate cu articolul 8aa alineatul (3), respectiva entitate constitutivă nu este eligibilă pentru a fi desemnată drept entitate raportoare pentru grupul de întreprinderi multinaționale în conformitate cu al patrulea paragraf de la prezentul punct. Această regulă nu aduce atingere obligației entității constitutive de a-și notifica statul membru de rezidență cu privire la faptul că societatea-mamă finală a refuzat să pună la dispoziție informațiile necesare.

- Prin derogare de la punctul 1, atunci când se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la punctul 1 primul paragraf litera (b), o entitate descrisă la punctul 1 nu este obligată să prezinte un raport pentru fiecare țară în parte referitor la anul fiscal de raportare dacă grupul de întreprinderi multinaționale în cadrul căruia aceasta este o entitate constitutivă a pus la dispoziție un raport pentru fiecare țară în parte în conformitate cu articolul 8aa alineatul (3) referitor la respectivul an fiscal, prin intermediul unei societăți-mamă surogat care prezintă respectivul raport pentru fiecare țară în parte autorității fiscale din jurisdicția în care își are rezidența fiscală, la data specificată la articolul 8aa alineatul (1) sau anterior acestei date, și care, în cazul în care societatea-mamă surogat își are rezidența fiscală într-o jurisdicție din afara Uniunii, îndeplinește următoarele condiții:

▼ M3

- (a) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat prevede obligația de a prezenta rapoarte pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele articolului 8aa alineatul (3);
 - (b) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat a încheiat un acord privind stabilirea autorității competente care este în vigoare la care este parte statul membru, până la data specificată la articolul 8aa alineatul (1), în vederea prezentării raportului pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal de raportare;
 - (c) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat nu a notificat statului membru un eșec sistemic;
 - (d) cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al grupului de întreprinderi multinaționale în cauză, jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat a fost informată de către entitatea constitutivă cu rezidența fiscală în jurisdicția respectivă că ea este societatea-mamă surogat;
 - (e) s-a transmis o notificare statului membru în conformitate cu punctul 4.
3. Statele membre solicită oricărei entități constitutive a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în statul membru respectiv să notifice statului membru dacă este societatea-mamă finală sau societatea-mamă surogat sau entitatea constitutivă desemnată conform punctului 1, până cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale. Statele membre pot prelungi respectivul termen până în ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.
 4. Statele membre solicită ca, dacă o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în statul membru respectiv nu este societatea-mamă finală, nici societatea-mamă surogat, nici entitatea constitutivă desemnată conform punctului 1, entitatea respectivă să notifice statului membru identitatea și rezidența fiscală a entității raportoare până cel târziu în ultima zi din anul fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale. Statele membre pot prelungi respectivul termen până în ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.
 5. Raportul pentru fiecare țară în parte specifică moneda în care sunt exprimate sumele menționate în raportul respectiv.

SECȚIUNEA III
RAPORTUL PENTRU FIECARE ȚARĂ ÎN PARTE

A. Modelul raportului pentru fiecare țară în parte

Tabelul 1 Prezentare generală a alocării veniturilor, a impozitelor și a activităților economice, per jurisdicție fiscală

Jurisdicția fiscală	Venituri			Profituri (pierderi) anterioare impozitării veniturilor	Impozit pe venit plătit (pe baza contabilității de casă)	Impozit pe venit acumulat – anul curent	Capitalul declarat	Profitul nedistribuit	Număr de salariați	Imobilizări corporale, altele decât numerarul și echivalentele de numerar
	Parte neafiliată	Parte afiliată	Total							

▼ M3

Tabelul 2 Lista tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale incluse în fiecare agregare, per jurisdicție fiscală

Numele grupului de întreprinderi multinaționale: Anul fiscal vizat:														
Jurisdicția fiscală	Entitățile constitutive rezidente în jurisdicția fiscală	Jurisdicția fiscală de organizare sau de constituire, dacă este diferită de jurisdicția fiscală de rezidență	Principala (principalele) activitate (activități) economică (economice)											
			Cercetare și dezvoltare	Deținere sau gestionare de proprietate intelectuală	Achiziții sau atribuire de contracte de achiziții publice	Fabricație sau producție	Vânzări, comercializare sau distribuție	Servicii administrative, de gestionare sau de sprijin	Prestare servicii – către părți neafiliate	Finanțare internă a grupului	Servicii financiare regulate	Asigurări	Deținere de acțiuni sau de alte instrumente de capital	Inactiv
	1.													
	2.													
	3.													
	1.													
	2.													
	3.													

⁽¹⁾ Vă rugăm să precizați natura activității entității constitutive la rubrica „Informații suplimentare”.

Tabelul 3 Informații suplimentare

Numele grupului de întreprinderi multinaționale: Anul fiscal vizat:	
Vă rugăm să includeți orice informații sau explicații succinte suplimentare pe care le considerați necesare sau care ar facilita înțelegerea informațiilor obligatorii furnizate în raportul pentru fiecare țară în parte.	

▼ **M3****B. Instrucțiuni generale pentru prezentarea raportului pentru fiecare țară în parte****1. Obiectiv**

Modelul se utilizează pentru raportarea alocării, în cadrul unui grup de întreprinderi multinaționale, a veniturilor, a impozitelor și a activităților economice pentru fiecare jurisdicție fiscală în parte.

2. Tratatamentul sucursalelor și al sediilor permanente

Datele privind sediul permanent se raportează în funcție de jurisdicția fiscală în care este situat acesta, nu în funcție de jurisdicția fiscală de rezidență a unității operaționale din care face parte sediul permanent respectiv. Din raportul privind jurisdicția fiscală de rezidență a unității operaționale din care face parte sediul permanent se exclud datele financiare legate de sediul permanent.

3. Perioada vizată de modelul anual

Modelul vizează anul fiscal al întreprinderii multinaționale raportoare. În ceea ce privește entitățile constitutive, în funcție de întreprinderea multinațională raportoare, modelul trebuie să reflecte în mod coerent oricare dintre informațiile următoare:

- (a) informații privind anul fiscal al entităților constitutive relevante care se încheie la aceeași dată cu anul fiscal al întreprinderii multinaționale raportoare sau în perioada de 12 luni anterioară acestei date;
- (b) informații privind toate entitățile constitutive relevante raportate pentru anul fiscal al întreprinderii multinaționale raportoare.

4. Sursa datelor

La completarea modelului, întreprinderea multinațională raportoare utilizează aceleași surse de date, în mod sistematic de la un an la altul. Întreprinderea multinațională raportoare poate alege să utilizeze date din pachetele sale de raportare consolidată, din situațiile financiare statutare separate ale unei entități, din situațiile financiare de reglementare sau din conturile de management intern. Nu este necesar ca raportarea veniturilor, a profiturilor și a impozitelor să fie reconciliată, în model, cu situațiile financiare consolidate. Dacă se utilizează ca bază de raportare situațiile financiare statutare, toate sumele se convertesc în moneda funcțională declarată de întreprinderea multinațională raportoare, la cursul mediu de schimb pentru exercițiul declarat la secțiunea „Informații suplimentare” din model. Cu toate acestea, nu este necesar să se facă ajustări pentru a lua în considerare diferențele dintre diferitele principii contabile aplicate în diferitele jurisdicții fiscale.

Întreprinderea multinațională raportoare furnizează, în secțiunea „Informații suplimentare” din model, o scurtă descriere a surselor de date utilizate la elaborarea modelului. Dacă se modifică sursa de date utilizată de la un exercițiu la altul, întreprinderea multinațională raportoare explică motivele modificării și consecințele acesteia în secțiunea „Informații suplimentare” din model.

C. Instrucțiuni specifice pentru prezentarea raportului pentru fiecare țară în parte**1. Prezentare generală a alocării veniturilor, a impozitelor și a activităților economice, per jurisdicție fiscală (tabelul 1)****1.1. Jurisdicția fiscală**

În prima coloană a tabelului, întreprinderea multinațională raportoare enumeră toate jurisdicțiile fiscale în care își au rezidența fiscală entitățile constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale. O jurisdicție fiscală este definită ca fiind o jurisdicție statală, dar și o jurisdicție nestatală care are autonomie fiscală. Se introduce un rând separat pentru toate entitățile constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale care, potrivit întreprinderii multinaționale raportoare, nu își au rezidența fiscală în nicio jurisdicție fiscală. Dacă o entitate constitutivă este rezidentă în mai multe jurisdicții fiscale, se aplică regula de departajare din tratatul fiscal aplicabil pentru a se determina jurisdicția fiscală de rezidență. Dacă nu există niciun tratat fiscal aplicabil, entitatea constitutivă trebuie raportată în jurisdicția fiscală de care aparține locul conducerii efective al respectivei entități constitutive. Locul conducerii efective se determină pe baza unor standarde convenite la nivel internațional.

▼ **M3**

1.2. Venituri

În cele trei coloane de la rubrica „Venituri” din model, întreprinderea multinațională raportoare comunică următoarele informații:

- (a) suma veniturilor tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale din jurisdicția fiscală relevantă, generate din tranzacții cu întreprinderi asociate;
- (b) suma veniturilor tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale din jurisdicția fiscală relevantă, generate din tranzacții cu părți independente;
- (c) totalul sumelor menționate la literele (a) și (b).

Veniturile includ venituri din vânzări de stocuri și proprietăți, servicii, redevențe, dobânzi, prime și orice alte sume. Veniturile exclud plăți primite de la alte entități constitutive, care sunt tratate ca dividende în jurisdicția fiscală a plătitorului.

1.3. Profituri (pierderi) anterioare impozitării veniturilor

În cea de a cincea coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică suma profiturilor (pierderilor) anterioare impozitării veniturilor pentru toate entitățile constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Profiturile (pierderile) anterioare impozitării veniturilor includ toate elementele extraordinare de venituri și cheltuieli.

1.4. Impozit pe venit plătit (pe baza contabilității de casă)

În cea de a șasea coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică suma totală a impozitelor pe venit plătite efectiv în cursul anului fiscal relevant de toate entitățile constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Impozitele plătite includ impozitele în numerar plătite de entitatea constitutivă în jurisdicția fiscală de rezidență și în toate celelalte jurisdicții fiscale. Impozitele plătite includ impozitele reținute la sursă plătite de alte entități (întreprinderi asociate și întreprinderi independente) în ceea ce privește plățile către entitatea constitutivă. Astfel, dacă o societate A rezidentă în jurisdicția fiscală A încasează dobânzi în jurisdicția fiscală B, societatea A trebuie să raporteze impozitul reținut la sursă în jurisdicția fiscală B.

1.5. Impozit pe venit acumulat – anul curent

În cea de a șaptea coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică suma cheltuielilor curente acumulate cu impozitele, înregistrate pentru profiturile sau pierderile impozabile din exercițiul de raportare ale tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Cheltuielile curente cu impozitele reflectă numai operațiunile din exercițiul curent și nu includ impozite amânate sau provizioane pentru datorii fiscale nesigure.

1.6. Capitalul declarat

În cea de a opta coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică cuantumul capitalului declarat al tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. În ceea ce privește sediile permanente, capitalul declarat trebuie să fie raportat de către entitatea juridică ce deține sediul permanent în cauză, cu excepția cazului în care, în jurisdicția fiscală a sediului permanent, există o cerință de capital definită, în scopuri de reglementare.

1.7. Profitul nedistribuit

În cea de a noua coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică cuantumul profiturilor nedistribuite ale tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă, începând de la sfârșitul exercițiului respectiv. În ceea ce privește sediile permanente, profiturile nedistribuite trebuie să fie raportate de către entitatea juridică ce deține respectivul sediu permanent.

▼ M3**1.8. Număr de salariați**

În cea de a zecea coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică numărul total de salariați în echivalent normă întreagă al tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Numărul de salariați poate fi raportat începând de la sfârșitul exercițiului, pe baza nivelurilor medii de ocupare a forței de muncă pentru exercițiul în cauză sau pe orice altă bază aplicată în mod sistematic în toate jurisdicțiile fiscale și de la un exercițiu la altul. În acest scop, contractorii independenți participanți la activitățile de exploatare obișnuite ale entității constitutive pot fi raportați ca salariați. Este permisă rotunjirea sau aproximarea rezonabilă a numărului de salariați, cu condiția ca această rotunjire sau aproximare să nu denatureze semnificativ distribuția relativă a salariaților între diferitele jurisdicții fiscale. Se aplică abordări coerente de la un exercițiu la altul și în toate entitățile.

1.9. Imobilizări corporale, altele decât numerarul și echivalentele de numerar

În cea de a unsprezecea coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică cuantumul valorilor contabile nete ale imobilizărilor corporale ale tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. În ceea ce privește sediile permanente, imobilizările trebuie raportate în cea ce privește jurisdicția fiscală în care este situat sediul permanent. În acest scop, imobilizările corporale nu includ numerar sau echivalente de numerar, imobilizări necorporale sau active financiare.

2. Lista tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale incluse în fiecare agregare, per jurisdicție fiscală (tabelul 2)**2.1. Entitățile constitutive rezidente în jurisdicția fiscală**

Întreprinderea multinațională raportoare enumeră, pentru fiecare jurisdicție fiscală și pentru fiecare denumire de entitate juridică, toate entitățile constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale care își au rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Cu toate acestea, în conformitate cu punctul 2 din instrucțiunile generale referitoare la sediile permanente, sediul permanent se menționează în legătură cu jurisdicția fiscală în care este situat. Se notează entitatea juridică căreia îi aparține sediul permanent.

2.2. Jurisdicția fiscală de organizare sau de înregistrare, dacă este diferită de jurisdicția fiscală de rezidență

Întreprinderea multinațională raportoare comunică numele jurisdicției fiscale în temeiul legilor căreia este organizată sau înregistrată entitatea constitutivă a întreprinderii multinaționale, dacă aceasta este diferită de jurisdicția fiscală de rezidență.

2.3. Principala (principalele) activitate (activități) economică (economice)

Întreprinderea multinațională raportoare determină natura principalei (principalelor) activități economice desfășurate de entitatea constitutivă în jurisdicția fiscală relevantă, bifând una sau mai multe căsuțe corespunzătoare.

▼ **M5***ANEXA IV***SEMNE DISTINCTIVE**

Partea I. Testul beneficiului principal

Semnele distinctive generice din categoria A și semnele distinctive specifice din categoria B și din categoria C punctul 1 litera (b) punctul (i) și literele (c) și (d) pot fi luate în considerare numai în cazul în care trec „testul beneficiului principal”.

Testul respectiv se consideră a fi trecut dacă se poate stabili faptul că beneficiul principal sau unul dintre beneficiile principale pe care o persoană se poate aștepta în mod rezonabil să le obțină de pe urma unei modalități, ținând seama de toți factorii și toate circumstanțele relevante, este obținerea unui avantaj fiscal.

În contextul semnului distinctiv de la categoria C punctul 1, prezența condițiilor enunțate la categoria C punctul 1 litera (b) punctul (i), litera (c) sau litera (d), necoroborată cu alte elemente, nu poate constitui un motiv pentru a concluziona că o modalitate trece testul beneficiului principal.

Partea II. Categoriile de semne distinctive

A. Semne distinctive generice legate de testul beneficiului principal

1. O modalitate în cazul căreia contribuabilul relevant sau un participant la modalitate se angajează să respecte o condiție de confidențialitate care îi poate impune să nu comunice modul în care modalitatea respectivă ar putea duce la obținerea unui avantaj fiscal către alți intermediari sau către autoritățile fiscale.
2. O modalitate în cazul căreia intermediarul este îndreptățit să primească un comision (sau dobândă, o remunerație aferentă costurilor financiare și altor cheltuieli) pentru modalitatea respectivă, iar respectivul comision este fixat prin referire la:
 - (a) cuantumul avantajului fiscal care rezultă din modalitatea respectivă; sau
 - (b) dacă modalitatea duce efectiv la obținerea unui avantaj fiscal sau nu. Aceasta ar include obligația ca intermediarul să ramburseze parțial sau integral comisioanele în cazul în care avantajul fiscal care ar trebui să rezulte din modalitatea respectivă nu a fost obținut, parțial sau integral.
3. O modalitate care conține o documentație și/sau o structură puternic standardizată și care este disponibilă pentru mai mult de un contribuabil relevant fără a fi necesară personalizarea substanțială a acesteia în vederea implementării.

B. Semne distinctive specifice legate de testul beneficiului principal

1. O modalitate prin care un participant la aceasta ia măsuri artificiale care constau în achiziționarea unei societăți care înregistrează pierderi, întreruperea activității principale a acesteia și utilizarea pierderilor societății respective pentru a-și reduce propriile obligații fiscale, inclusiv prin intermediul unui transfer al acestor pierderi către o altă jurisdicție sau prin accelerarea utilizării acestor pierderi.
2. O modalitate care are efectul de conversie a veniturilor în capital, donații sau alte categorii de venituri care sunt impozitate la un nivel mai redus sau scutite de la plata impozitelor.

▼ **C5**

3. O modalitate care include tranzacții circulare ce duc la un carusel de fonduri („round-tripping of funds”), mai precis prin implicarea unor entități interpose fără altă funcție comercială primară, sau prin tranzacții care se compensează sau se anulează reciproc sau care au alte caracteristici similare.

▼ M5**C. Semne distinctive specifice legate de tranzacțiile transfrontaliere**

1. O modalitate care implică plăți transfrontaliere deductibile efectuate între două sau mai multe întreprinderi asociate, în cazul în care este prezentă cel puțin una dintre următoarele condiții:
 - (a) destinatarul nu este rezident fiscal în nicio jurisdicție fiscală;
 - (b) cu toate că destinatarul este rezident fiscal într-o jurisdicție, acea jurisdicție:
 - (i) nu impune niciun impozit pe profit sau impune un impozit pe profit la o rată egală cu zero sau aproape egală cu zero; sau
 - (ii) este inclusă într-o listă de jurisdicții ale unor țări terțe care au fost evaluate de statele membre, în mod colectiv sau în cadrul OCDE, ca fiind necooperante;
 - (c) plata beneficiază de o scutire integrală de impozit în jurisdicția în care destinatarul este rezident fiscal;
 - (d) plata beneficiază de un regim fiscal preferențial în jurisdicția în care destinatarul este rezident fiscal;
2. Deducerile pentru aceeași amortizare a activului sunt solicitate în mai multe jurisdicții.
3. Scutirea de la dubla impunere în ceea ce privește același element de venit sau de capital este solicitată în mai multe jurisdicții.
4. Există o modalitate care include transferuri de active și în cazul căreia există o diferență semnificativă în ceea ce privește suma tratată ca plătită pentru activele respective în jurisdicțiile implicate.

D. Semne distinctive specifice referitoare la schimbul automat de informații și la beneficiarii reali

1. O modalitate care poate avea ca efect subminarea obligației de raportare în conformitate cu legislația de punere în aplicare a legislației Uniunii sau cu orice acorduri echivalente referitoare la schimbul automat de informații privind Conturile Financiare, inclusiv acorduri cu țări terțe, sau care profită de absența unor astfel de legi sau acorduri. Aceste modalități includ cel puțin:
 - (a) utilizarea unui cont, a unui produs sau a unei investiții care nu reprezintă sau pretinde că nu reprezintă un Cont Financiar, dar prezintă caracteristici care sunt similare în esență cu cele ale unui Cont Financiar;
 - (b) transferul Conturilor Financiare sau al activelor către jurisdicții în care nu există obligația schimbului automat de informații privind Conturile Financiare cu statul de reședință al contribuabilului relevant, sau utilizarea jurisdicțiilor respective;
 - (c) reclassificarea veniturilor și a capitalului în produse sau plăți care nu fac obiectul schimbului automat de informații privind Conturile Financiare;
 - (d) transferul sau conversia unei Instituții Financiare, a unui Cont Financiar sau a activelor acestora, într-o Instituție Financiară, un Cont Financiar sau active care nu fac obiectul raportării în cadrul schimbului automat de informații privind Conturile Financiare;

▼ **M5**

- (e) utilizarea de entităţi, modalităţi sau structuri juridice care elimină sau pretind că elimină raportarea unuia sau mai multor titulari de conturi sau a uneia sau mai multor persoane care exercită controlul în cadrul schimbului automat de informaţii privind Conturile Financiare;
 - (f) modalităţi care subminează sau exploatează punctele slabe din cadrul procedurilor de precauţie utilizate de Instituţiile Financiare pentru a-şi respecta obligaţiile de raportare a informaţiilor privind Conturile Financiare, inclusiv utilizarea jurisdicţiilor cu regimuri neadecvate sau precare de asigurare a respectării legislaţiei privind combaterea spălării banilor sau cu cerinţe precare în materie de transparenţă cu privire la persoanele juridice sau construcţiile juridice.
2. O modalitate care implică un lanţ juridic sau de beneficiari reali lipsit de transparenţă, cu utilizarea unor persoane, construcţii juridice sau structuri:
- (a) care nu desfăşoară o activitate economică semnificativă susţinută de personal, echipamente, active şi spaţii de lucru adecvate; şi
 - (b) care sunt constituite, gestionate, rezidente, controlate sau stabilite în orice altă jurisdicţie decât cea de rezidenţă a unuia sau a mai multor beneficiari reali ai activelor deţinute de aceste persoane, construcţii juridice sau structuri; şi
 - (c) în cazul în care beneficiarii reali ai acestor persoane, construcţii juridice sau structuri, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2015/849, sunt făcuţi neidentificabili.

E. Semne distinctive specifice referitoare la stabilirea preţurilor de transfer

1. O modalitate care implică utilizarea unor norme unilaterale privind „sfera de siguranţă”.
2. O modalitate care implică transferul de active necorporale dificil de evaluat. Termenul „active necorporale dificil de evaluat” desemnează activele necorporale sau drepturile privind acestea pentru care, în momentul transferului lor între întreprinderi asociate:
- (a) nu există elemente comparabile fiabile; şi
 - (b) la data la care a fost încheiată tranzacţia, previziunile privind viitoarele fluxuri de numerar sau veniturile preconizate a fi obţinute din activele necorporale transferate, sau ipotezele utilizate în evaluarea activului necorporal sunt foarte nesigure, astfel încât la momentul transferului este dificil să se prevadă nivelul final de succes al activului necorporal.
3. O modalitate care implică un transfer transfrontalier de funcţii şi/sau de riscuri şi/sau de active în interiorul unui grup, în cazul în care câştigurile înainte de dobânzi şi impozite (EBIT) anuale preconizate, pentru perioada de trei ani ulterioară transferului, de către entitatea/entităţile care efectuează transferul se situează sub 50 % din EBIT anuale preconizate de către această entitate/aceste entităţi care efectuează transferul dacă transferul nu ar fi avut loc.